KATHY RUNG

Foc și gheață

ALCRIS

Capitolul 1

Rachel se uită la ceas pentru a treia oară în douăzeci de minute. Pe unde umbla Elizabeth la ora aceea? Aruncă o privire prin patiseria decorată fără gust. Scaunele nu se potriveau deloc cu restul mobilierului. Cu excepția unei puștoaice care spăla de zor linoleumul, nu mai era nimeni.

Ușa de sticlă răbufni brusc și Elizabeth năvăli în patiserie, cu un zâmbet vinovat. Părul de un roșu turbat îi stătea în toate direcțiile și haina desfăcută, îi flutura pe lângă ea.

Se trânti pe scaunul liber de lângă Rachel și își aranjă rochia scurtă și sexy, care se potrivea perfect cu ochii ei mari și verzi.

– Scuză-mă că am întârziat, dar stai să vezi ce s-a întâmplat!

Rachel se pregăti să-i spună că nu face nimic, dar ca de obicei, prietena ei nu-i oferi ocazia.

– Hotelul! Hotelul s-a vândut! Se auzise de mult asta, dar erau doar zvonuri. Acum e sigur! Poți să crezi așa ceva? A, și mai e ceva. Noul proprietar este aici. A venit cu avionul personal! Tipul ăsta e plin de bani. Am auzit că a pornit de la zero și a construit un imperiu.

– Poftim? se miră Rachel nevenindu-i să-și credă urechilor. Bob Owen a vândut hotelul unui om din afară?

Bob Owen era un om de afaceri puternic, cu influență, o personalitate locală.

– Stai, că asta nu e tot! Tot tipul ăsta vrea să deschidă o companie de servicii pentru turiști și vrea să mai cumpere și fabrica de confecții.

– Dumnezeule! Știam că era doar o chestiune de timp, ca orașul nostru să fie asaltat de investitori, dar acum, când se întâmplă... nu știu... nu pot să cred!

Rachel deja și-l imagina pe investitor: înalt, slab, cu privire lacomă și buze subțiri. Genul de tip care alerga după bani. Imediat îi veni în minte chipul lui Ned. De multă vreme și-l scosese din cap și amintirea lui îi făcea rău.

– Și tu ce o să te faci? întrebă Rachel străduindu-se să uite amintirile care nu-i mai dădeau pace. Crezi că te vor da afară?

Elizabeth lucra ca manager la restaurantul hotelului.

– Mi-e frică și mie de asta, dar am auzit că nu are de gând să schimbe personalul. Vrea mai degrabă să renoveze hotelul.

– Să renoveze? Ce să renoveze? Nu mi se pare nimic în nergulă cu hotelul nostru. În fond ce caută ăsta aici? Pentru asta, nu era nevoie să se deplaseze personal până aici.

Lui Rachel i se părea o mare prostie din partea acestui investitor să bage bani în renovarea celui mai bun hotel din Inuvik. Oricât de mulți bani ar fi avut, asta nu părea o afacere bună.

Elizabeth comandase o cafea. Tânăra chelneriță i-o aduse imediat. Elizabeth îi zâmbi, mulțumindu-i și apoi își îndreptă atenția asupra lui Rachel.

– Probabil că face parte din categoria aceea de oameni care vor să finalizeze personal lucrurile. Poate că nu are încredere în propria echipă. Cine știe?

Rachel se cutremură amintindu-și din nou de Ned. Investitorul acesta nou îi dădea un sentiment neplăcut. Afaceriștii care veneu în nord semănau toți între ei. Credeau că totul li se cuvine. Inclusiv femeile. Și nu aveau în cap decât bani, bani și iar bani.

– Dacă-l vezi, mori! spuse Elizabeth visătoare, amestecând de zor în cești de cafea. E superb tipul. Are niște umeri de culturist, un păr negru ca pana corbului iar privirea lui... oftă Elizabeth, te hipnotizează pur și simplu. Poți să juri că are ochi de lup arctic.

– Și miroase tot ca un lup arctic? întrebă Rachel zeflemitoare.

– Rachel! exclamă Elizabeth mustrătoare, trezită din reveria romantică ce o cuprinsese.

– Dragă, sunt realistă. Amintește-ți cum a fost Ned. Cu el m-am călit! Au trecut patru ani de atunci, și slavă Domnului că sunt bine, sănătoasă.

Ned era un petrolist bogat. Venise în orășelul lor cu afaceri și închiriase un elicopter de la compania tatălui ei, Northern, pilotat chiar de Rachel. Ea se îndrăgostise de Ned din prima clipă. Nici acum nu-și explica de ce. Oare ce o atrăsese atâta la el? Se întreba cum de-i crezuse așa de ușor balivernele. Era un afemeiat și nu-i păsa nici cât negru sub unghie de ea. Ce o durea cel mai tare era faptul că fusese așa de naivă.

– Nu toți bărbații sunt ca Ned, spuse Elizabeth.

– Dar nici nu vreau să fac asemenea comparații. Urăsc doar genul ăsta de bărbați. Pe viitor o să am mai multă grijă. O să mă feresc de bărbații bogați. Au un fel de aroganță și... ce să mai! Tu dacă ai fi fată deșteaptă, ai învăța din experiența mea...

Elizabeth o întrerupse, șoptindu-i agitată:

– Taci că vine. Uite-l! El e!

– Nu te mai holba, Elizabeth, spuse Rachel atenționându-și emoționată prietena, care privea insistent spre intrare.

– Te rog, uită-te un pic la el.

Rachel nici nu avea de gând să se întoarcă, dar auzindu-i vocea, simți imperios nevoia să-l vadă. Avea un glas profund și plin de încredere în sine, care se părea că o impresionase și pe tânăra chelneriță căreia

îi ceruse comanda, deoarece aceasta lăsă brusc totul baltă și îi sări în întâmpinare.

Deși Rachel avea resentimente puternice față de el, încă înainte de a-l cunoaște, trebuia să admită că era un bărbat foarte bine. Descrierile lui Elizabeth erau foarte fidele și deloc exagerate. Avea părul negru, tuns scurt, cu irizații albastre, nasul și bărbia erau puternice și exprimau hotărâre, pomeții erau înalți și destul de proeminenți și, mai presus de toate, avea o gură senzuală, plină, cărnoasă și roșie, aproape adolescentină.

Inima lui Rachel începu să bată nebunește. De la Ned nu mai avusese asemenea reacții față de vreun bărbat.

– Șase gogoși cu ciocolată, comandă el.

Rachel simți cum o cuprinde furia pe el și pe ea însăși. Nu putea să-și ia ochii de la el. Omul ăsta era prea plin de el. Se vedea de la o poștă. Parcă era scos din reviste. Avea costumul impecabil și-l purta cu o nonșalanță demnă de un fotomodel celebru. Pantofii, cureaua, ceasul, cravata și accesoriile, în general, erau toate asortate. Rachel nu se abținu să nu remarce cât de frumos îi cădeau hainele pe trupul bine clădit. Nici măcar Ned nu era așa de arătos în costum.

În Inuvik, ca în orice oraș nordic, se purtau blugi, tricouri și în general, haine sport. Probabi datorită faptului că nu era obișnuită cu ținutele elegante, Rachel era așa de impresionată de acest bărbat. Altă explicație nu era!

Așteptându-și comanda, scoase dintr-un teanc impresionant de bani o bancnotă și o aruncă pe tejghea, cu un gest caracteristic oamenilor foarte bogați.

Aruncând o privire leneșă prin cafenea, el o remarcă pe Rachel privindu-l insistent. Simțind cum ochii albaștri ai bărbatului rămân ațintiți asupra ei, Rachel crezu că intră în pământ de rușine. Bărbatul îi zâmbi imperceptibil și inima ei se opri în loc.

Era sub vraja lui definitiv, la fel ca frivola ei prietenă. Observă că același zâmbet, dar mult mai larg și mai generos, i-l aruncă și chelneriței, care era o fetișcană tare drăguță, și abia atunci Rachel se trezi din reverie și realiză că acest bărbat nu era mai breaz ca Ned. Toți nu aveau în cap decât flirt. Nimic serios.

– Restul dumneavoastră, domnule, spuse chelnerița, dar prea târziu, deoarece bărbatul țâșnise pe ușă, cu brațele pline de pachete.

– Nu e frumos? o întrebă Elizabeth.

Rachel nu răspunse. Se simțea foarte confuză. În câteva minute trăise o mulțime de sentimente contradictorii.

– E superb, îți spun eu, zise Elizabeth.

– E un fanfaron!

– Hai, dragă, de ce nu recunoști măcar că e sexy ?

– Probabil e un profitor nenorocit. De asta cred că a și făcut atâția bani, într-un timp așa de scurt.

– După ce că aduce o căruță de bani în orășelul nostru, investește, creează locuri de muncă, tu... Poate că va cumpăra și compania de elicoptere a tatălui tău. Te-ai gândit la asta?

– Nu cred. Mi-ar fi zis tata ceva.

Nu-i convenea deloc situația. Rachel era pilot de avioane și elicoptere și lucra la compania părinților ei. Dar ei voiau să vândă totul. Sănătatea nu le mai permitea să aibă o grijă în plus.

– Ce e? o întrebă Elizabeth. Tot mai vrei să le cumperi tu compania?

– Nu. Sunt conștientă că nu am posibilitatea asta. Au nevoie de bani, ce mai! Și eu nu-i pot ajuta în nici un fel. O să pilotez în continuare. Ce să fac? Eu am lucrat numai la compania tatei și dacă e să vândă, va exista o clauză prin care eu voi rămâne angajată a companiei. Nu cred că mi-ar plăcea să lucrez pentru bărbatul ăsta, dacă ne va cumpăra compania, spuse Rachel privindu-și ceasul. Fir-ar să fie! Am întârziat! Te pup, pa! Trebuie să plec!

– Stai, că nu ți-am spus totul despre Ty Brennan.

– Scuză-mă, dar trebuie să plec.

– Ai vreun zbor în după-amiaza asta?

– Nu, mâine. Mi-a programat tata un client important.

– Stai. Ce face Jim?

Jim Lothern era un alt pilot al companiei tatălui lui Rachel. Cu o săptămână în urmă, acesta suferise un accident. Avea un umăr dislocat și un picior rupt.

– Slavă Domnului, e mai bine.

– Bine că nu și-a rupt gâtul, spuse Rachel zâmbind. Oricum trebuie să cam stea pe bară o vreme.

Jim era ca un frate pentru ea.

– Poate are nevoie de ceva... spuse Elizabeth roșind.

– Ești o dulce. Nu are nevoie de nimic. Dar poți să-i faci o vizită. Gata! Trebuie să fug!

Era o zi de iunie plăcută și Rachel se bucură să conducă pe drumul spre zona industrială a orașului, unde se situa compania Northern.

Noul investitor nu-i ieșea din minte. O bulversase total.

Parcă în fața clădirii și aruncă o privire fugitivă în oglinda retrovizoare. Nu era așa de frumoasă ca Elizabeth, dar avea un păr de un blond nordic, ochii negri și genele lungi, o guriță senzuală și un năsuc obraznic.

Se întreba de ce îi zâmbise bărbatul acela. Ce văzuse la ea? Oare chiar îi zâmbise?

– Să-l ia naiba! spuse Rachel indignată, îndesându-și șapca pe cap și pornind vitejește spre clădire.

De ce să-și bată capul cu un bărbat care nu era departe de Ned? O lua iar de la capăt?

*

* *

Rachel scăpă cheia fixă din șurubul pe care-l strângea, drept pe picior.

– La naiba! icni ea.

– Pot să te ajut?

Rachel se trezi față în față cu bărbatul care o iritase atât de mult, noul investitor al orașului Inuvik.

O privea amuzat. Rachel credea că visează. Ce căuta ăsta aici? De aproape, era și mai frumos. Aproape se simțea dominată.

– Te mai întreb o dată. Pot să te ajut cu ceva?

– Niciodată, spuse ea înroșindu-se instantaneu.

Rachel nu se putea abține să nu fie nepoliticoasă. Simțea nevoia să-l îndepărteze cu orice preț.

Ochii lui sclipiră periculos și buzele lui păreau gata să dea un răspuns la fel de veninos. Se părea că n-o recunoscuse și asta o dezamăgea puțin pe Rachel.

Își scoase șapca și trecându-și mâna prin păr, îl întrebă mai calmă:

– Ce dorești?

– Ai pățit ceva la picior? întrebă el ignorând întrebarea ei.

Se aplecă la picioarele ei și începu să-i maseze ușor locul pe care îi căzuse cheia.

Rachel se depărtă de el, ca arsă.

– Nu mă doare, se apără ea.

– Poate ar trebui să...

– Am spus că nu am nimic! Pe cine cauți?

– Ești ingineră? întrebă el ignorând-o din nou și privind admirativ la elicopterul la care lucra Rachel.

– Nu... Eu doar pilotez chestia asta.

– Poftim?

Rachel nu apucă să-i răspundă, deoarece în secunda următoare tatăl ei îi întrerupse.

– Ty Brennan? Eu sunt Don Warner, se recomandă el fără să mai aștepte un răspuns. Îmi pare rău că am întârziat, dar se pare că fiica mea te-a întâmpinat, în locul meu.

Don avea părul grizonant și nu semăna deloc cu fiica lui. Singurul lor punct comun era gura aceea generoasă.

– Rachel, îți amintești că acum câteva zile îți spuneam că tratez cu un om de afaceri ca să vând compania? o întrebă Don luându-și fiica părintește pe după umeri. Ei bine, privește-l pe Ty Brennan. Acesta este viitorul proprietar. Ty, ea este fiica mea, Rachel, viitoarea ta angajată.

Rachel simți că se prăbușește. Oricine, dar nu omul ăsta. De ce i se întâmplau ei toate astea?

Elizabeth avusese dreptate. Ty Brennan cumpăra tot ce putea din Inuvik. Și mai mult decât atâta, urma să fie noul ei șef.

– Rachel! exclamă indignat tatăl ei, văzând-o că nu schița nici un gest.

Rachel se văzu nevoită să-i întindă mâna, politicoasă.

– Îmi pare bine, spuse ea plictisită.

– Plăcerea e de partea mea. Cred că ne-am mai văzut undeva, spuse Ty privind-o atent.

Degetele lui îi curentară mâna. Rachel simți nevoia să se șteargă insistent de pantalonii de lucru. O recunoscuse! Nu se simțea în stare să fie atâta timp în carlingă doar cu el.

Don simți tensiunea care plutea în atmosferă și, fiind un om care dorea să evite conflictele, începu să râdă:

– Ty, acesta este elicopterul cu care o să survolați Tutoyaktuk și delta fluviului Mackenzie.

– Mă bucur.

– Cred și eu, murmură Rachel.

– Poftim? întrebă Ty.

– Ai spus că vrei să-ți începi călătoria de mâine, nu-i așa, Ty? interveni Don, artăgând atenția asupra lui.

– Da, dar mâine doar ne vom distra. Vreau s-o plimb și pe fiica mea. I-am promis de mult asta, zâmbi el dezvelindu-și o dantură perfectă.

Rachel se gândi răutăcioasă că dinții lui nu puteau fi decât îmbrăcați. Trebuia să admită, însă, că era familist. Avea o voce foarte caldă când amintise de fiica lui. Era oare însurat? Îi părea rău că nu o ascultase pe Elizabeth până la capăt. Se uită la mâna lui stângă. Nu avea verighetă. Dar asta putea să însemne orice.

Ty îi aruncă o privire. Parcă-i citise gândurile. Rachel se simțea din nou jenată. Iar o surprinsese studiindu-l.

Ce naiba făcea? Nici măcar nu-i plăcea tipul. Era arogant și agresiv. Prea sigur pe sine. Prea frumos. Și avea un aer versat. Părea foarte obișnuit cu flirtul.

Rachel nu dorea să fie o victimă pe lunga lui listă de femei.

Adevărul era că îi capta toată atenția. Îi era imposibil să nu-l studieze. O atrăgea ca un magnet. Dar ea trebuia să-i reziste. Din toate puterile.

Însurat sau nu, bărbatul ăsta era primejdios.

Îi urmă pe cei doi bărbați în clădirea de birouri, nereușind să iasă din proasta dispoziție care o cuprinsese.

Se trânti pe scaunul biroului ei, privindu-l pe Ty care semna niște documente. Bine că deocamdată era doar un simplu client.

Ty îi arunca din când în când priviri nerușinate. Clar, flirta cu ea! Cum îndrăznea? Se juca așa cum voia el? Abia aștepta să scape de el. Poate rămânea doar la stadiul de client. O săptămână, două, îi putea face față.

Era totuși pilotul lui și nici Jim, nici tatăl ei n-o puteau înlocui.

Oricum, cunoștea genul. Avusese de-a face cu oameni ca el. Și chiar dacă le cumpăra compania, trebuia să se întoarcă în orașul lui, în Vancouver. Era șeful ei doar cu numele.

Ty termină de semnat hârtiile și strângând mâna lui Don, plecă salutându-i scurt. Rachel îl văzu pe fereastră cum se urca într-o mașină închiriată de o companie locală.

Poate că tipul era obișnuit cu mașini sport, scumpe. Aici luase un jeep, mașină împământenită în nord.

– Care-i treaba cu ăsta? îl întrebă Rachel pe tatăl ei, încercând să-și distragă atenția de la Ty.

– Te cam calcă pe nervi, sau mi se pare mie?

– Cam da.

– E din Vancouver și deține o corporație mare. Mi-a oferit o groază de bani pentru compania mea de elicoptere. Nu am putut să refuz o asemenea ocazie.

– Și nevastă-sa? întrebă ea pe un ton indiferent.

– Nu cred că e însurat.

– Credeam că... Eu știu? Nu-i ciudată situația? Se plimbă doar cu fiica lui... prin lume, așa? se bâlbâi Rachel.

– Da' ce te tot interesează?

– Voiam să-l însoțească Jim, în locul meu.

– E imposibil, draga mea și tu știi asta. Mai bine așa. Poate iese ceva din asta.

Rachel începu să râdă.

– N-a ieșit nimic pentru mine, de douăzeci și șapte de ani. Categoric nu va ieși nici acuma.

– Dacă ești așa încăpățânată, normal.

– Mă cunoști, tată. Așa sunt eu. Chestia e că nu l-am găsit încă pe cel sortit.

Și asta se întâmplase nu pentru că nu dorise, dar se arsese destul de tare cu Ned, iar acum era precaută. Sau mai bine zis nu-și dorea o relație. Se con-

solase cu ideea de a fi singură. Își ocupa timpul cu cariera ei destul de trepidantă și îi plăcea. Era mulțumită.

– Draga mea, nu trebuie să-i compari pe toți cu Ned. Există și oameni buni. Ideea este să-i cauți. Uită-te la mine, glumi el. Mama abia așteaptă niște nepoței. Ce părere ai de Jim?

– Tată, Jim mi-e cel mai bun prieten. Amic.

– Mie mi-ar plăcea să-l avem ginere.

– Hai să fim serioși!

– E timpul să avem și noi nepoți. Frații tăi nu au de gând să ne facă asemenea bucurii, așa că ne punem baza în tine.

– Ai grijă! Doar eu am rămas în Inuvik. Sper că n-ai de gând să mă sperii, ca să plec și eu.

Don izbucni în râs.

– Bine, iubito, am înțeles aluzia. Hai să închidem prăvălia, că mâine avem multe de făcut.

*

* *

Rachel auzi telefonul sunând, în timp ce se chinuia să dechidă ușa duplexului având mâinile ocupate de sacoșe.

– Alo! strigă ea în receptor, aruncând toate pe masa bucătăriei.

– Ce mai face pilotul meu preferat? întrebă o voce masculină.

– Jim! izbucni ea fericită, auzind vocea prietenului ei.

– Muncești, muncești?

– Nici n-o să crezi ce mi se întâmplă! spuse ea supărată. Tata și-a găsit cumpărător. Și eu sunt fericita care-l însoțește, într-un tur de forță. Tipul e plin de bani și de aere. Elizabeth mi-a spus că se bagă și-n turism.

– Bravo lui! Ce zici? Ieșim mâine seară pe undeva?

Rachel se trezi cu gândul la Ty.

– Rachel?

– Scuză-mă. Visez aiurea. Sunt cam extenuată.

– Spune, mergem la cafeneaua hotelului?

Nu, nu, nu! Nu voia!

– Rămâne pe mâine, da? spuse Jim și nu mai așteptă răspunsul lui Rachel.

Închizând telefonul, simțea cum îi crește tensiunea. Aruncă o privire prin bucătăria ei vesel colorată. Nu-i schimba cu nimic dispoziția. Trebuia să fie tare. Se ducea la cafeneaua hotelului lui Ty, ca simplu client, în fond. Înainte ca el să fie proprietar, tot aici își făcea veacul. Nu trebuia să se simtă vinovată.

Capitolul 2

Rachel se duse la serviciu a doua zi de dimineață.

– Bună dimineața, spuse ea veselă sărutându-și tatăl pe obraz.

– 'Neața, îi răspunse el, ridicându-și privirea din obișnuitele ziare matinale.

Rachel era un pic agitată la gândul că urma să-și petrecă ziua în compania lui Ty. Își turnă o ceașcă de cafea și cu gândul aiurea, puse două linguriță de zahăr, amestecă și luă o înghițitură strâmbându-se.

– Chestia asta o să te omoare.

– Cafeaua? întrebă ea amețită.

Își trase un scaun și se așeză la birou.

– Când porniți vânzarea? întrebă ea.

– Săptămâna asta. Trebuie să mă întâlnesc cu avocatul, azi.

– Înseamnă că Ty va pleca repede.

Don se uita pe fereastră. Părea pierdut în gânduri. Dar dintr-o dată exclamă:

– Uite cine vine! Ty cu fiica lui. Mamă, ce fată are! Parcă nici nu ar fi a lui!

Rachel se străduia să rămână liniștită pe scaunul ei, neschițând nici un gest.

Peste câteva clipe, Ty intră în birou, salutându-i politicos. După el intră un chiștoc de fetiță roșcată, care nu părea să aibă mai mult de șase ani.

– Bună, spuse pe un ton pițigăiat micuța. Eu sunt Jennifer. Ce faceți?

– Bună, eu sunt Rachel, răspunse ea încurcată, întinzând mâna fetiței, pe care aceasta o scutură hotărâtă.

– Tu chiar conduci un elicopter? o întrebă ea, cu ochi mari și curioși.

– Da, spuse Rachel aruncându-i o privire lui Ty.

Ce-i mai povestise oare despre ea?

Cum era posibil ca Ty să arate mai bine decât ieri? Era îmbrăcat cu niște blugi uzați, un tricou alb de bumbac și o jachetă de piele. Barba de o zi îi venea foarte sexy. Ținuta asta îl făcea mai degajat, mai accesibil.

Dar Rachel își păstră sângele rece și ignorându-l, își îndreptă atenția asupra fiicei lui.

– Dar tu ești o fetiță mare, după câte văd! Chiar vrei să zbori în elicopterul meu?

– Tu o să-l conduci?

– Da, eu și șapca mea magică, spuse ea, punându-și obișnuita șapcă peste părul blond.

– Oh! Mai ai o șapcă din asta?

– Jennifer, o mustră Ty.

– Fii liniștit, spuse Don și căutând o altă șapcă, i-o întinse fetiței.

– Ce-i spui domnului Warner? o întrebă Ty, potivindu-i șapca pe căpșorul micuț.

Rachel observă sclipirea unui ceas Rolex de aur, la mâna lui. Exact ca al lui Ned. Astea erau simboluri, deja!

Nimic nu o putea păcăli pe Rachel. Era atrăgător, dar avea un interior putred. Chiar dacă părea un tată bun. Putea să fie o chestie de suprafață. La fel ca și ceasul.

– Mulțumesc, răspunse fetița încet, trăgându-se spre tatăl său.

– Atunci suntem gata, hotărî Rachel.

– Îmi place de tine, spuse Jennifer cu nonșalanța specifică celor mici.

Rachel îi zâmbi, simțind privirea lui Ty îndreptată asupra ei. Asta era singura modalitate ca să scape. Își canaliza atenția asupra fetiței.

– Rachel, aș vrea ca Jennifer să stea lângă tine, spuse Ty pe un ton scăzut.

Rachel nu răspunse și deschise ușa elicopterului, ajutând-o pe fetiță să urce.

– Suntem în siguranță, Rachel, nu-i așa? întrebă el încet și un pic temător.

Era așa de aproape de ea! Șoapta lui îi încălzi urechea. Rachel simți nevoia să se îndepărteze, dar se abținu. Îl privi o secundă și găsi în ochii lui acel ceva inconfundabil, numit dorință.

– Bineînțeles că suntem în siguranță, replică ea ferm. Doar e vorba de viața mea, nu?

Întrebarea lui o iritase. Îi punea la îndoială experiența?

Rachel se așeză pe locul ei obișnuit și își fixă centura de siguranță. Acum se simțea cu totul alta. Știa că deține controlul. Apăsă pe butonul de pornire, urmărind pe monitor afișajele.

– Sunteți gata? întrebă Rachel pe un ton profesional. Pornim.

*
* *

Ty se aplecă spre Rachel s-o întrebe ceva și simți parfumul ei insinuându-i-se în nări. Gâtul ei era fragil și fin. Avea deci și o latură feminină! De la început fusese spinoasă cu el. Era ca un arici. Se vedea clar că nu-l suportă. Și felul în care se îmbrăca spunea multe despre ea. Aborda ținute neutre, masculine: șepci, blugi, pulovere largi. Nimic sexy, nimic provocator.

Nu era genul lui. El prefera femeile dulci, calde, feminine. Femeile care știau să atragă și care se lăsau atrase. Nu ca Rachel Warner.

Rachel le arăta pe hartă locurile interesante pe deasupra cărora urmau să treacă. Avea o voce calmă și sigură. Era o adevărată profesionistă.

– Călătoria de azi, am înțeles că este mai mult de plăcere, nu? întrebă ea.

Avea niște ochi negri incredibili, care contrastau cu o piele albă și un păr blond, aproape alb. Ce avea fata asta așa de special de-l atrăgea? Pentru că, deși reprezenta tot ce ura el la o femeie și evident, nici ea nu-l agrea, fata asta îl atrăgea inexplicabil. Semăna mult cu fosta lui nevastă. Îi păsa numai de cariera ei și era cam trufașă.

– Atunci mâine vom alege acest traseu, spuse ea arătându-i pe hartă.

Degetul ei fin aluneca ușor, figurând drumul.

– Ty?

– Da, da. Sigur, se trezi el.

De ce era așa de țepoasă? De ce nu-l plăcea? Cu ce greșise el?

– Atunci astăzi zburăm peste tundră și la întoarcere peste deltă.

– Cum spui tu, Rachel, conveni Ty, rezemându-se mai relaxat pe spătar.

În realitate, nu-i plăcea să zboare. Avea rău de înălțime. Îi dădea fiori în stomac. Considera că era

un om cu picioarele pe pământ. Se bucura că nu stătea în față. Astăzi îl salvase fiica lui, dar mâine? Îi era rușine de slăbiciunea lui, dar spera ca totul să se termine cât mai repede.

*
* *

Rachel răsuflă ușurată. Ty o lăsase în pace. Se concentră asupra zborului. Nenumăratele ore de zbor o blazaseră. Deja nu mai acorda atenție peisajelor. Făceau parte din cotidian.

Era o zi superbă.

– Acelea sunt flori? întrebă Jennifer.

– Da, sunt frumoase, nu-i așa? Înfloresc mai ales în perioada asta a anului.

Rachel se apropie mai mult de sol, pentru ca pasagerii ei să se bucure de priveliște.

Era sfârșitul lui iunie și natura era într-o explozie de culoare. Rachel iubea peisajul nordic. Era un pământ virgin, sălbatic, neatins de om. Puțini oameni de afaceri petroliști cunoșteau zăcămintele ascunse ale acestor ținuturi, iar turiștii erau sporadici.

Peste câteva clipe, Rachel observă în depărtare o turmă de cerbi lopătari.

– Jennifer, privește puii! exclamă ea, observându-l cu coada ochiului pe Ty. Acesta părea distras. Nota

ceva într-un carnet și din când în când, își închidea ochii.

– Iiii! Ce frumos! Hai să ne apropiem, se rugă Jennifer de Rachel.

– Nu, mai bine ne întoarcem să-i mai vedem o dată. Dacă ne apropiem o să-i speriem.

Își petrecură toată dimineața survolând ținuturile sălbatice ale nordului. Jennifer era entuziasmată și punea o mulțime de întrebări. Rachel era fericită să-i răspundă fetiței, iar Ty părea cu gândul departe.

Pe la prânz, aterizară pe heliodromul companiei Northern. Fusese o zi interesantă, iar Rachel nu simțise nici o tensiune din partea lui Ty. Aproape că uitase de prezența lui. Deși nu părea genul care să aibă rău de înălțime, arăta destul de epuizat.

– Tu mai trebuie să zbori și după-amiază? o întrebă Jennifer.

– Nu, nu cred.

– Înseamnă că ești liberă! Atunci vrei să luăm masa împreună?

– Nu știu... dacă pot, spuse Rachel îngrozită la gândul de a petrece atâta timp în compania lui Ty.

– Te rooog, se alintă micuța.

– Te rog și eu, Rachel, interveni Ty.

– Eu știu... se gândi Rachel nedorind s-o dezamăgească pe Jennifer.

– Te rog mult de tot! insistă fetița.

Rachel îl privi indignată pe Ty. De ce n-o ajuta? Cum putea să refuze o fetiță așa de dulce? Avea un

tată imposibil. Ideea de a lua masa împreună era proastă și inutilă. Și el știa prea bine asta. Vedea doar că nu-l încurajează în nici un fel, că nu-l place deloc. Ce voia de la ea? Îi plăcea s-o vadă pusă într-o situație foarte penibilă.

– Te rooog, se agăță Jennifer de brațul ei.

Cum putea să iasă cu fața curată din asta? Nu putea să fie așa de rea și să spună un nu hotărât! Și Ty tăcea. Era de-a dreptul ridicolă imaginea. Asta era, acum! Voia probleme, probleme avea!

*

* *

Ty observase că Rachel era foarte stânjenită. Fața ei spunea totul. Ochii ei îi cereau un ajutor mut și disperat și își freca nasul acela obraznic cu nervozitate.

Dar el chiar dorea să ia masa împreună. Voia s-o cunoască mai bine. Doar era viitoarea lui angajată. Și voia să-și demonstreze că e imun la farmecele ei, care ar fi fost alea.

Dar pe de altă parte, era evident că Jennifer o plăcea mult pe fata asta și viceversa. Cu ce se putea opune el? Îi era doar frică de ea. Puțin. Avea ceva din Jessica, mama lui Jennifer.

Urma să fie o masă obișnuită. Puteau foarte bine să poarte o discuție simplă, impersonală și astfel o mulțumea și pe Jennifer.

– Rachel, ne-ar face plăcere, spuse el indiferent.

– Să văd ce pot face. Dacă sunt liberă...

Jennifer sări în sus de bucurie.

Jumătate de oră mai târziu, Ty conducea jeepul închiriat pe drumul plin de pietre, spre oraș, alături de Jennifer și Rachel.

Entuziasmul fetiței lui față de Rachel îl irita. Nu dorea ca micuța să se atașeze prea tare de fata asta.

Trebuia să admită că Rachel se pricepea la copii. Știa cum să-i ia. Îi acorda o atenție specială lui Jennifer, dar nu exagerată. Chiar acum, îi dădea niște explicații despre sălbăticiunile locale. Dar asta putea să fie de fațadă. Poate că așa se purta ea. Profesia o obișnuise să fie drăguță cu clienții.

– Când o să fiu mare, vreau să mă fac pilot, ca tine, îi spuse Jennifer, cu o privire divinizatoare. Mama mea este... Tată? Cum îi spune?

– Femeie de afaceri.

– Așa! Și toată ziua stă pe tocuri înaaalte și poartă numai costume roșii. Nu semănați deloc.

– Mama ta pare foarte elegantă, spuse Rachel politicoasă, privindu-l pe Ty.

Acesta părea cu gândul aiurea. De fapt el nu avea chef să deschidă discuția despre Jessica. Așa că Rachel schimbă subiectul, sugerând un restaurant unde se servea mâncare bună.

Ty răsuflă ușurat. Jessica era un subiect delicat. Nu o ura. Avea doar resentimente puternice față de ea. O preocupa numai cariera ei. Era o femeie de afaceri cu un succes răsunător, dar prin asta o neglija pe fiica lor. Călcase peste tot și peste toate, își sacrificase familia, pentru realizarea ei profesională. El nu făcuse niciodată asta. Reușise mereu să se împartă între carieră și familie. El era mult mai apropiat de Jennifer decât fusese vreodată mama ei.

Rachel alesese un restaurant de fast-food. Nimic elegant, nimic intim. Perfect pentru o masă rapidă, și un loc unde Jennifer se simțea în largul ei.

Ty se strecură prin mulțime cu mâinile ocupate de tăvile pline cu hamburgeri. Îi trecuse de mult răul de înălțime. Acum avea o poftă nebună de mâncare.

Rachel o ajuta pe Jennifer să-și scoată hăinuța. Fetița avea un pulovăraș viu colorat, care contrasta cu simplitatea ținutei lui Rachel. Ea purta un tricou alb, mulat, prin care se iteau sânii mici, rotunzi.

Ty își îndreptă atenția asupra hamburgerilor. Reacția lui fusese deplasată. De vină era ziua aceea superbă de iunie. Se simțea foarte bine alături de cele două fete, viitorul în Inuvik era promițător și îi era o foame nebună.

– Ce ți-a plăcut cel mai mult din călătoria noastră, Jennifer? o întrebă Rachel.

– Puii de lopătari. Dar speram să văd și niște urși polari.

– Nu ajung până aici, îi explică zâmbind Rachel.

Ty remarcă bunăvoința ei. Era chiar foarte drăguță și răbdătoare cu copilul. Dar ea nu avea copii. Era ușor pentru ea să se poarte frumos cu cei mici, din când în când. Își amintea că și Jessica era foarte dulce când o refuza pe Jennifer. Femeile astea două aveau ceva în comun și asta îl indispunea pe Ty.

Rachel se opri din explicații, ca să-și lingă degetele subțiri, pline de sos. Avea o limbă mică și roz, care-i dădea lui Ty fiori de-a lungul spatelui. Era clar că reacționa tare ciudat!

Rachel îi observă privirea și înroșindu-se, luă o mușcătură zdravănă de hamburger, pătându-se cu sos pe tricoul ei alb.

Ty simți cum i se face o poftă nebună, văzându-i mica pată dintre sâni.

– Lasă-mă să te ajut, se repezi el, întinzându-i un șervețel.

– Nu, refuză ea smulgându-i șervețelul din mână. Mă descurc singură.

Rachel se înroși mai tare și începu să se șteargă nervoasă.

Ce făcea fata asta de-l atrăgea așa de tare? Ce se petrecea cu el? Se simțea foarte stânjenit. De obicei el era acela care stârnea asemenea reacții femeilor. Îi plăcea să flirteze, să dețină controlul. Se arsese tare

cu Jessica. Acum era foarte atent la femeile cu care se întâlnea. Voia pe cineva care să-l iubească pe el și pe Jennifer, deopotrivă. De patru ani, de când se despărțise de Jessica, se întâlnise cu nenumărate femei. Dar nici una nu reușise să-l facă să-și piardă controlul. Era convins că femeia pe care o dorea el, nu exista. Nici una nu putea înțelege că Jennifer era pe primul loc pentru el.

Jennifer își termină mâncarea și suindu-se cu fundulețul pe masă, începu să-și legăne piciorușele, fericită.

– Dar ție ce ți-a plăcut cel mai mult din călătoria noastră? îl întrebă Rachel.

Ty era surprins. Pentru prima dată, Rachel îi acorda atenție. Se gândi puțin, înainte de a răspunde. Se simțise destul de rău în timpul călătoriei și nu fusese atent la toate.

– Mi-au plăcut peisajele, în general. Iubesc natura sălbatică, neatinsă de mâna omului. Oamenii care trăiesc în marile orașe ar da orice ca să fie singuri, să se relaxeze în astfel de locuri. Gândește-te în ce stres trăiesc, de expemplu... japonezii.

– Ce, ai de gând să exploatezi aceste locuri? îl întrebă Rachel tăioasă. Ai avea un profit frumușel. Puțini turiști cunosc zonele astea și ai avea un adevărat succes, organizând excursii aici.

– Nu, eu nu văd așa, lucrurile. Inuvik nu are nici o șansă să se transforme într-o metropolă, ca

Vancouver. Clima asta aspră nu prieste multor oameni, așa că nu te impacienta. Inuvik va rămâne un orășel de provincie. Și mie îmi place așa cum este.

– Oamenii au reușit să distrugă natura sălbatică. De ce să treacă și peste ultima frontieră?

– Ești foarte egoistă. Vrei s-o păstrezi doar pentru tine, nu?

Rachel îi aruncă o privire tăioasă. Îi venea să-i sară la gât! Cine se credea ăsta să o judece pe ea?

– Nu prea mă placi, nu-i așa? o întrebă el încet, privind-o pe Jennifer, care era atentă la altceva.

– Nu îmi place ceea ce reprezinți tu.

– Și ce anume reprezint eu?

Era enervat din cauza petei dintre sânii lui Rachel. Ce se petrecea cu el? Chiar nu se putea concentra la o discuție normală cu o femeie care nici măcar nu era genul lui?

– Părerile tale, felul în care gândești. Nu semeni cu noi. Ai venit aici ca să profiți de noi, de resursele noastre.

– Așa faci tu mereu? Generalizezi?

– Am încredere în intuiția mea. Cunosc eu bine genul ăsta de oameni.

– Și ce gen de om crezi că sunt eu, Rachel?

*

* *

Rachel realiză că se găsea pe un câmp minat. Trebuia să fie foarte atentă ce vorbea cu omul acesta. Era un investitor important și tatăl ei ar fi fost foarte supărat dacă ar fi aflat că l-a înfruntat. Singura soluție era să schimbe subiectul.

– Hai să spunem că gândim diferit, zise ea zâmbindu-i forțat.

El o privi mai indulgent, dar în ochi îi sclipea o amenințare

Jennifer sări de pe masă și simțind tensiunea dintre cei doi, o apucă pe Rachel de mână.

– Hai, vrei să ne arăți orașul?

– O, nu, spuse Rachel simțind cum intră în panică. Vă fac rost de o hartă și... Poate că mama ta ar dori și ea să vadă orașul. Plimbați-vă doar voi trei, ce zici?

– Mama nu e în Inuvik. De fapt mama și tata sunt divorțați, îi explică Jennifer serioasă.

Rachel se simțea ca o proastă. Cum de făcuse o asemenea gafă?

– Mamei nu-i pasă de noi, spuse Jennifer indiferentă. E foarte ocupată cu munca ei. Trebuie să mă duc la baie.

Rachel îi explică, încurcată de franchețea ei, unde se afla baia.

– Este o fetiță foarte precoce, spuse Rachel. De ce gândește așa despre mama ei?

– Asta nu e treaba ta, spuse el mușcător. Jessica

nu și-a dorit niciodată copii. Mereu a spus că Jennifer reprezintă mica ei greșeală. O vizitează pe Jennifer de trei sau patru ori pe an și îi umple capul de prostii. Și eu trebuie să repar totul după plecarea ei și să suport consecințele.

Rachel se înroși de indignare. Cum de puteau exista asemenea femei? Singurul lucru pe care îl regreta, la gândul că nu se va căsători niciodată, era ideea de a nu avea copii. Iubea copiii la nebunie. Și Jennifer era un îngeraș. I-ar fi plăcut s-o aibă în preajmă cât mai mult timp. Dar tatăl ei era insuportabil.

Ty părea nefericit. Se uita în farfuria lui, cu gândul undeva, departe. Rachel știa că reușise să-l facă să sufere. Scormonise niște amintiri dureroase. Se simțea ca o proastă. Greșise puțin, judecându-l așa de aspru pe Ty. Voia să-i spună ceva, să-l liniștească, dar cuvintele i se opriseră în gât.

Jennifer apăru din spatele ei.

– Ei, ce zici? Ne faci un tur de oraș?

Capitolul 3

Rachel îl privi pe Ty, încercând să-i ghicească gândurile. Îl provocase și el era evident enervat.

– Rachel! o atenționă Jennifer.

Rachel aștepta aprobarea lui Ty. După ce-i făcuse mai devreme, cu greu putea crede că-și dorea să-i mai însoțească. În fond era liberă în după-amiaza aceea. Și Jennifer o plăcea foarte mult. Asta era clar. Nu putea să refuze o fetiță așa de dulce, doar din cauza faptului că ea se temea de Ty. Era periculos de atrăgător.

– Bine, vom face un tur scurt de oraș, conveni Rachel. Ai terminat de mâncat?

Ty părea surprins de decizia ei. O privea ca și cum nu i-ar fi venit să creadă.

– Da, mi-a plăcut mult hamburgerul, spuse Jennifer lingându-se pe buze.

– Și eu sunt sătul, zâmbi Ty, împingând tava.

Nimeni nu-l întrebese nimic pe Ty. Acest bărbat era foarte schimbător. Dintr-o dată se luminase și părea bine dispus, din cine știe ce motiv.

Încercând să-i evite privirea, Rachel o urmă pe Jennifer care o luase la fugă pe scări, în jos, spre parcare.

Deschise portiera și o ajută pe Jennifer să urce. Ty o ajunse repede și se postă în fața ușii. Rachel îl privi un moment, înfruntându-l, după care se lăsă păgubașă și intră în mașină, lăsându-l să aibă singur grijă de fiica lui. Îi venea să urle de furie. Bărbatul ăsta căuta scandal! Tremura toată. Era pe cât de atrăgător, pe atât de arogant.

Încercă să se concentreze asupra drumului. Rachel era foarte mândră de orașul ei. Inuvik era foarte pitoresc, la fel ca toate orașele nordice. După ce le arătă centrul, se îndreptară spre turnul de observație de la marginea orașului, de unde puteau să vadă fluviul Mackenzie.

Ty își luă fiica de mână și începură să urce nenumăratele trepte ale turnului. Rachel nu se abținu să nu observe mânuța mică a fetiței, acoperită de mâna mare a tatălui ei. Avea o senzație tare ciudată privind acest spectacol. Dar nu-și analiză prea adânc motivele. Când ajunseră sus, Jennifer începu să alerge în cerc, încântată de priveliște.

Ty se oprise, sprijinindu-se de balustradă. Rachel îl privea, evitând să stea prea aproape de el. Brusc, Ty se întoarse spre ea și îi făcu semn să se apropie. Rachel se apropie timidă, dar se relaxă imediat, privind în liniște minunăția care-ți tăia respirația.

– Ai avut parte de o natură generoasă, remarcă Ty. Cred că ai avut o copilărie tare frumoasă.

– Tu stai chiar în Vancouver?

– Da. Tu ai fost vreodată în Vancouver?

– Nu, dar am auzit că e frumos.

Rachel îi privi din nou mâinile, fără să vrea. Observă o cicatrice pe degetul lui mare și simți nevoia s-o atingă. Se abținu, întrebându-se de unde o căpătase.

– Da, Vancouverul e frumos dacă-ți plac orașele mari, aglomerația, poluarea și criminalitatea, spuse el acru.

– Nu-ți place, nu-i așa?

– Nu e un oraș în care să vreau să-mi cresc fiica, spuse Ty părând supărat.

– Și atunci de ce nu te muți?

– S-ar putea s-o fac și pe asta, spuse Ty gânditor.

Rachel era din ce în ce mai uimită de caracterul lui. Din fiecare gest, cu fiecare vorbă, observa că nu avea nimic în comun cu Ned. Părerea ei inițială se schimba ușor, ușor. Ce secrete mai ascundea bărbatul ăsta?

Nu! Trebuia să fie tare. Nu trebuia să se lase păcălită de aspectul lui. Hormonii ei începuseră să o ia razna rău de tot. Nu voia să sufere din nou. Era convinsă că bărbatul acesta o putea face să sufere mai tare ca oricând.

Rachel se trezi cu Jennifer lângă ea. Fetița o apucă strâns de mână și ea simți cum se topește toată. Copilul ăsta începea să-i intre pe sub piele. Era adorabilă. Simțea că are nevoie de dragoste și Rachel nu o putea refuza.

– Iarna, fluviul îngheață. Am putea să-l traversăm și să mergem în pădure, într-o mică aventură, sugeră Rachel.

– Ție nu ți-e frică de nimic? o întrebă fetița căzută în admirație.

– Nu! spuse Rachel simțind privirea lui Ty iscodind-o curios.

*

* *

Ty o privea întrebându-se de ce, împotriva voinței lui, o plăcea pe Rachel din ce în ce mai tare. După mica divergență de la restaurant, ar fi trebuit să o scoată definitiv din gândul lui.

Rachel fusese șocată de comportamentul Jessicăi față de fiica ei. Ceea ce-l întrista mai tare era faptul că el nu discutase niciodată cu fiica sa părerile ei

despre Jessica. Îi era temă să deschidă acest subiect. Și fetița reușise să se destăinuiască așa de ușor și de sincer în fața unei străine! Jennifer avea nevoie de o mamă. Dar nu orice mamă. Trebuia să se înțeleagă și el cu ea, nu numai fetița lui.

Jessica nu era o femeie rea. Înainte să se căsătorească, el credea că este femeia ideală. Din dorința lui se născuse Jennifer. Jessica nu o dorise. Ea era o femeie interesată de cariera ei.

Privind-o pe Rachel, nu putea vedea în ea decât o carieristă, la fel ca fosta lui nevastă. Îi plăcea să zboare, poate mai mult decât orice. Asta se vedea clar. Și din cine știe ce motive, acest lucru îl întrista.

Dacă Rachel ar fi fost mama lui Jennifer, după o zi ca aceasta, petrecută cu clienții, ele două nu s-ar fi văzut toată ziua. Și el ar fi fost nevoit să angajeze o bonă.

Altfel, ele două păreau că se plac și că se înțeleg de minune.

Ty se trezi că-i analizează gura plină. Simțea nevoia să o sărute. Rachel era o provocare. Dar nu trebuia să se lase. Nu mai dorea relații pasagere, cu femei care nu corespundeau standarelor lui, vizavi de Jennifer.

Trebuia să fie foarte atent ca fiica lui să nu se atașeze prea tare de Rachel. Femeia asta nu era ceea ce căuta el. Jennifer ar fi ieșit cea mai distrusă din toată povestea. Nu-și permitea să rănească încă o

dată sentimentele fetei lui. Se implicase în multe relații după divorț, dar nici o femeie nu ajunsese s-o cunoască pe Jennifer. Le analizase pe fiecare în parte și cum constata că nu se poriveau cu ceea ce căuta el, se debarasa repede de ele.

Se afla în Inuvik pentru afaceri și nu pentru distracție. Era bărbat în toată firea. Putea să se controleze.

După o oră petrecută în turn, se hotărâră să se întoarcă. În timp ce coborau scările, Ty privea plin de dorință stăpânită coapsele zvelte ale lui Rachel, strânse în blugii ei obișnuiți. Era foarte provocatoare.

Își luă cu greu gândul de la imaginea care-l stârnea teribil, încercând să se concentreze la afacerile lui.

Inuvik era un oraș fumos, unic în felul lui și plin de posibilități neexploatate. Ty era optimist. Putea să facă afaceri bune aici.

*

* *

Rachel se simțea foarte bine. Ty și Jennifer erau deosebit de atenți la explicațiile ei. Ty nu o deranjase cu nimic. Părea relaxat, deși din când în când îi surprindea niște priviri foarte curioase. Parcă o studia, căutând ceva la ea.

Acum vizitau zona rezidențială. Le explica stilul arhitectural și cauzele care generaseră formele specifice, locale. Jennifer începuse să obosească și curând, adormi. Acum erau doar ei doi, Rachel și Ty.

Poate că se înșelase asupra bărbatului ăsta. Era un tată bun, totuși. O atrăgea și asta nu avea nimic de-a face cu faptul că, poate, era chiar un om bun.

Era clar că nu aveau nimic în comun. Erau din lumi diferite. Lui Rachel nu-i convenea o aventură scurtă. Ty trebuia să plece în câteva zile.

Era un om de afaceri. Lucra cu bani, cu mulți bani. Asta strica orice caracter. Observase asta la Ned. E drept, recunoștea că tipul o atrăgea ca un magnet, dar ea trebuia să rămână lucidă, cu capul pe umeri.

Jennifer dormea de mult și Rachel credea că se vor opri din vizitat. Dar Ty conducea în continuare, cerându-i diverse explicații. Probabil că făcea un studiu de piață și asta o dezamăgea puțin.

Era politicos și impersonal. Rachel nu știa de ce, dar se simțea iritată din cauza asta.

Ce dorea, în fond? Să flirteze cu ea, în timp ce fiica lui dormea? Oricum, nu părea interesat de genul ei. Îl surprinsese doar de câteva ori privind-o atent. Poate că doar o studia. Poate că doar i se păruse ei. Cine știe? Imaginația îi juca feste. Era clar genul de bărbat care căuta compania femeilor sofisticate, frumoase, populare. Doar fosta lui soție

umbla numai pe tocuri înalte și purta costume roșii, nu ca ea, care prefera ținutele sport și nu ieșea din blugi.

Îl catalogase ca al doilea Ned. De ce se mai gândea la el?

– Cred că acuma cunoști Inuvik-ul mai bine ca majoritatea concetățenilor mei, spuse ea, când călătoria se apropie de sfârșit.

Se rezemă de spătar, încercând să se relaxeze. Trebuia să se îndepărteze de el, ca să înceapă să gândească mai clar.

Ty se îndreptă spre sediul companiei de elicoptere și parcă.

Soarele strălucea încă pe cer și razele lui făceau ca părul negru și bogat al lui Ty să pară mai frumos ca niciodată. Rachel voia să-l atingă. Se întreba dacă Jennifer moștenise părul roșcat de la mama ei.

– Aș vrea să ne întâlnim și diseară, spuse Ty pe neașteptate.

Nici dacă ar fi sărutat-o nu ar fi fost mai surprinsă.

– Nu-mi dau întâlniri cu clienții, după program, spuse ea pe un ton tăios.

– Dar nu este o întâlnire propriu-zisă. Tu cunoști cel mai bine orașul. Aș vrea să mă ajuți, să-mi dai detalii despre oameni, locuri.

Se făcuse de râs! Reacționase violent. Omul avea intenții curate. Se simțea prinsă cu mâța-n sac! Era și un pic iritată. Din cine știe ce motive, ar

fi vrut să-i ceară o întâlnire adevărată. Dar chiar și așa, știa că l-ar fi refuzat. Nu! Nu avea logică! Ce se întâmpla cu ea?

– Ei, ce zici?

– Sunt foarte ocupată, zâmbi ea, încercând să-și ascundă iritarea. Aș vrea să te ajut, dar mi-e imposibil.

Și chiar așa era. Stabilise o întâlnire cu Jim.

– Atunci, spune tu când poți.

– Nu știu... zise ea evaziv.

– Spune când! insistă el imperativ.

Îi venea să-l trimită la naiba, dar asta însemna moartea proiectelor tatălui ei. Nu-și permitea luxul ăsta. Trebuia să fie drăguță cu el. Nu și-ar fi iertat niciodată dacă din cauza temperamentului ei compania de elicoptere a tatălui ei, nu s-ar fi vândut. În fond era un client.

– Poate că un angajat al hotelului tău... te-ar putea ajuta mai bine.

– Nu, o întrerupse el insistând hotărât, eu pe tine te întreb. Când?

Ty se uita nerăbdător la ceas.

– Când o să înghețe iadul, spuse Rachel încordată, printre dinți.

– Când???

– Când vei deveni șeful meu direct.

– De ce spui asta? Atunci nu mă vei mai putea refuza? întrebă el încet.

Brusc simți că mașina era prea mică pentru ea. Se făcuse prea cald acolo. Îi venea s-o ia la fugă.

Ty o opri. O prinse cu mișcări domoale de bărbie și îi întoarse fața spre el.

– Ești cu cineva și nu vrei să creezi probleme? întrebă el privind-o atent.

– Și dacă aș fi, ce? Crezi că sunt genul de femeie care are nevoie de aprobarea unui bărbat?

Ty îi zâmbi larg și se aplecă asupra ei. Pentru un moment, Rachel crezu că o va săruta. Dar nu se întâmplă asta. Spre nemulțumirea și indignarea ei, el o ciupi de obraz. Acum chiar că se simțea ca o proastă! O trata cu ușurință, parcă era un copil.

Ty coborî din mașină, și Rachel se simți mult mai bine. Îi deschise ușa și îi întinse mâna, ca s-o ajute să coboare. Rachel îl refuză și privind-o cu regret pe Jennifer care dormea ca un îngeraș, coborî.

Ty avea încă întipărit pe față zâmbetul acela mefistofelic. O salută ducându-și două degete la o pălărie imaginară și intră în jeep, demarând în trombă.

Rachel se trezi privind visătoare în urma lui și, furioasă pe ea însăși, se sui în propriul ei jeep și porni spre casă, istovită. Efortul fizic o epuizase mai puțin decât cel psihic. Era o provocare să stai pe lângă Ty Brennan!

*

* *

Ty era foarte mirat de reacțiile lui. Ce-i venise s-o invite la masă? Și insistase, nu glumă! Se autoliniști punând asta pe seama intereselor lui în afaceri.

O privi cu drag pe Jennifer, care dormea dusă. Fetița lui era așa de inocentă și de vulnerabilă. Merita o mamă bună. Era un om bogat, îi putea oferi orice, dar o mamă nu-i putea cumpăra.

Rachel nu intra în planurile lui de viitor. Era foarte atras de ea. Și ea de el. Se simțea în atmosferă asta. Se doreau cu disperare.

Dar trebuia s-o uite. Cea mai bună cale, care nu dădea greș niciodată, era aceea de a se culca cu ea. Dar, din păcate, nici nu se putea pune problema asta! Nu se putea culca cu fata partenerului lui de afaceri, ca apoi s-o lase baltă! Trebuia să găsească altă soluție. Trebuia s-o uite, pur și simplu. Dar cum? Orașul Inuvik îi plăcea la nebunie. Ar fi vrut să se mute definitiv aici, împreună cu Jennifer. Era orașul în care visase s-o crească pe fata lui. Dar cum putea să facă asta, când Rachel le stătea în coaste?

Capitolul 4

După cină, Ty se așeză la un pahar împreună cu fostul proprietar Bob Owen, sărbătorind tranzacția. Jennifer era sub îngrijirile unei bone, angajată a hotelului. De obicei, la ora aceea Ty era cu ea. Dar acum era o situație specială. Devenea noul proprietar al hotelului din Inuvik.

Savurând băutura, Ty aruncă o privire în jurul lui. În ciuda succesului avut, se simțea un pic neliniștit.

Hotelul era decorat în stil vechi, cu ornamente de alamă și covoare persane. Holul mare era lambrisat, intim și somptuos, la fel ca tot restul hotelului. Ty nu dorea să schimbe decât sălile de petreceri, care fuseseră lăsate în paragină.

Ușa masivă de stejar se deschise și Rachel apăru la brațul unui bărbat. Ty își încleștă mâna pe pahar,

spunându-și că nu-i pasă. Dar îi păsa și nu se putea abține să nu-i privească.

Cei doi se așezară la o masă. Păreau veseli, bine dispuși și se priveau cu dragoste. Era ceva foarte intim între ei, o anume complicitate.

Rachel purta un taior cu fustă scurtă, care-i dezvelea niște picioare zvelte, superbe. Părul blond și-l coafase foarte strâns, pe cap, dezvelindu-și gâtul delicat. Părea o lebădă.

Din comportamentul ei reieșise că nu era cu nimeni! Dar iat-o cu un bărbat. Cine putea fi el altul, decât prietenul ei? De ce-i păsa atâta de viața ei intimă?

Bărbatul care o însoțea era cam de vârsta ei. Era blond și avea brațul și piciorul în ghips. Tipul părea inofensiv, dar Ty simțea cum începe să-l roadă gelozia.

Ce se petrecea cu el? Rachel Warner îl preocupa mai mult decât ar fi crezut! Ty nu voia să recunoască faptul că se simțea peste măsură de atras de ea. Înjurând printre dinți, se întoarse cu spatele la cuplul care râdea.

Nu putea s-o ignore total. În timp ce discuta cu Bob Owen, se întorcea ca să-i mai arunce câte o privire fugitivă lui Rachel. Era ca un magnet.

Ty era iritat. Îi venea să se ducă la ei și să... Și să ce? Să-i audă vorbind, măcar. Ce tot discutau? Păreau foarte intimi.

Bob Owen observă că Ty era pe jumătate atent la el și pe jumătate la acel cuplu.

– Mai dorești ceva, Ty?

– Da, o cafea, te rog. Sunt un pic obosit.

– Ai stat sub tensiune, în ultimul timp. Te înțeleg.

Ty și-o imagină pe Rachel în pat cu blondul acela insipid. Scena părea de coșmar. Se foi pe scaun, aruncând priviri neliniștite spre ei.

– E o femeie foarte frumoasă!

– Poftim? întrebă Ty privind-o pe Rachel cum mânca niște alune.

– Rachel Warner. Am observat că te uiți la ea.

– Nu mă uitam la ea, se apără el. Îmi părea o persoană cunoscută. E pilot la compania locală de elicoptere, Northern.

– E un pilot pe cinste! Nu sunt mulți aceia care pot face treaba ei, aici, în nord. Condițiile sunt foarte dure și-ți trebuie mult talent și experiență.

Normal. Era o carieristă! Ca Jessica.

– Cine e persoana care o însoțește?

– Jim Lothern. Sunt colegi de serviciu. Și el este un pilot excelent, îi explică Bob Owen, îndreptându-și atenția spre meciul de la televizor.

Ty voia să-l întrebe pe Bob mai multe despre Rachel. Trebuia să știe mai multe. Într-un orășel mic, precum Inuvik, toată lumea știa totul despre toți. Dar nu voia să stârnească suspiciuni.

*

* *

– Tatăl tău mi-a povestit multe despre Ty Brennan. E un tip pe cinste! spuse Jim, luând o mână de alune.

Rachel luă o înghițitură de apă minerală, analizând cu grijă vorbele lui Jim. Nu reușise să scape de imaginea lui Ty. De când se întâlnise cu Jim, dorise să discute cu el despre Ty, să-i afle părerea despre bărbatul acela pe care nu mai putea să și-l scoată din minte. Pe de altă parte, se temea să nu dea de Ty la hotel. Dar oare de ce? De ce se temea atâta de omul acela?

Rachel îl privi pe Jim cu drag. Era cel mai bun prieten al ei. De ce nu reușea să-i mărturisească temerile?

– Ty Brennan e un om de treabă, spuse ea cu jumătate de gură.

– Am auzit că vrea să se mute aici.

– Poftim??? intră în panică Rachel. De la cine ai auzit prostia asta?

Nu, nu putea fi adevărat! știa că viața ei nu ar mai fi fost aceeași, dacă Ty s-ar fi mutat definitiv în Inuvik. N-ar mai fi avut liniște. Nu putea să-i ignore prezența!

– E doar un zvon, spuse Jim indiferent.

– Sper! spuse ea acră.

– Aha! râse Jim. Îți place de el!

– Poftim? întrebă ea indignată, înroșindu-se.

– Hai, hai, recunoaște. Să nu-mi spui că ești încă sub impresia lui Ned!

Lui Rachel nu-i venea să creadă. Chiar se vedea totul pe fața ei?

– Hai, spune-mi care-i treaba cu Ty Brennan, o rugă Jim cu o privire jucăușă.

– Nu-i nici o treabă, spuse Rachel evaziv.

– Nu te cred. Spune-mi! insistă el.

– Hai s-o lăsăm baltă.

Jim o lăsă în pace. Rachel se simți ușurată, pe moment, dar gândul la o posibilă relație cu Ty îi acceleră pulsul. Dădu vina pe Jennifer. O adora pur și simplu pe fetița aceea. Se întreba cum ar fi fost să aibă ea un copil ca Jennifer. Și un bărbat ca Ty.

Aruncă o privire în jur, și zâmbi unor persoane cunoscute. Dintr-o dată înlemni. Într-un colț întunecat, la masă cu Bob Owen, stătea el. Ty Brennan. Și o privea.

O clipă crezu că observă în privirea lui dezaprobare. Probabil se gândea la discuția lor de după-amiază, când îi spusese că nu este implicată în nici o relație. Bineînțeles că fusese evazivă, dar așa reieșise.

Își ridică mândră bărbia. Viața ei personală nu era problema lui. Se întoarse spre Jim, ignorându-l. Cu toate astea îi simțea privirea țintuind-o.

Putea s-o privească până nu mai putea. Nu-i păsa. În fond îl cunoștea de douăzeci și patru de ore. Cine se credea? Nu însemna nimic pentru ea. Nu-i datora nimic. Jim era cel mai bun prieten al ei. Pe el se putea baza. Ty putea să dispară din viața ei până la sfârșitul lui iunie.

Spera ca zvonurile despre stabilirea lui în Inuvik să fie false. Nu trebuia să se teamă de niște bârfe.

Nu își mai permitea să fie rănită de oameni ca Ned. Se învățase minte. Inima ei n-ar mai fi suportat o asemenea experiență.

În ciuda deciziei ei, nu se putea abține să-i ignore prezența. Stătea la doar câțiva metri de ea și o privea. Se străduia să nu se uite la el, dar privirile li se încrucișau, împotriva voinței lor. Ce dorea de la ea în fond? De ce n-o lăsa în pace?

Jim părea să nu observe neliniștea ei. În cele din urmă, Rachel nu mai suportă și îi spuse:

– Hai să plecăm.

Jim se uită la ceas și aprobă.

Pe măsură ce se îndreptau spre ieșire, Rachel se ținu tare și nu se uită la Ty.

– Bună, Rachel, Jim, îi salută Bob Owen.

– Bună, spuse ea vrând să pară indiferentă.

Ty îi salută, înclinând scurt din cap.

Rachel nu mai putea fi oprită.

– Hei, mai ușor, spuse Jim. Ce, arde? Spune-mi, ăla era Ty Brennan?

– Mda.

– Și de ce nu m-ai prezentat și pe mine?

– O să vă cunoașteți voi.

– Nu mă mir că-ți place de el, o tachină el. E un bărbat bine.

– Nu mă interesează, Jim. Nu pricepi? Încetează odată cu prostiile.

Doamne, Jim observase! Trebuia să fie mai atentă.

Ea și Ty nu aveau nimic în comun. Nu aveau nici un viitor împreună. Nu avea de gând să fie o nouă cucerire pe lunga lui listă, așa cum fusese pentru Ned.

Era periculos. Știa asta. Cu cât pleca mai repede, cu atât mai bine. În ciuda hotărârii ei de a-l ignora, își dădea seama că nu-i putea rezista.

– Elizabeth lucrează în seara asta?

– Nu, nu cred.

Rachel voia să părăsească hotelul cât mai rapid. Aerul rece îi făcea bine. Doamne! Se purta ca o adolescentă.

– E o seară superbă. Hai mai bine să ne plimbăm până acasă.

Vara polară era blândă. Soarele nu apunea încă o lună.

– Ce face Elizabeth?

– Mmm?

Tocmai treceau pe lângă restaurantul unde

luaseră masa în după-amiaza aceea. Amintirea lui Ty în blugi și tricou îi dădu fiori.

– Am întrebat ce face Elizabeth. Rachel, ce e cu tine? Unde ești?

– Bine, bine. Dar de ce mă întrebi?

– Așa. Eram curios.

Se despărțiră, fiecare procupat de problemele lui. Rachel trebuia să dea a doua zi cu ochii de Ty.

*

* *

În dimineața următoare, în drum spre serviciu, Rachel se opri la patiserie să ia niște gogoși pentru părinții ei. Era o zi rece și cețoasă. Nu era o vreme prielnică pentru zbor. Programul cu Ty putea fi amânat și la gândul ăsta, Rachel se simțea mai bine. Trebuia totuși să admită că era puțin dezamăgită. Sau poate iritată.

Se îndreptă spre casa părintească. Claudia Warner îngrijea patru copii mici, care făceau o zarvă teribilă.

Rachel intră în bucătăria luminoasă și trei copilași o înconjurară imediat.

– Bună, Peter, Robert, Melanie.

– Ieee! Gogoși!

– Puteți să luați câte una, dacă vă dă voie mama Warner, spuse Rachel zâmbindu-i mamei sale.

– Bună dimineața, Rachel, spuse mama ei, în timp ce pregătea un bol de cereale.

– 'Neața, mamă, răspunse ea, sărutând-o pe obraz.

– Tatăl tău abia a plecat. Se pare că n-o să zbori în dimineața asta. L-am auzit vorbind cu cei de la aeroport. Sună-l să vezi ce zice.

Rachel luă telefonul.

– Bună, tată. Care-i treaba?

– Se pare că ești liberă azi. Vizibilitatea este sub o milă, o informă el.

– I-ai spus asta și domnului... Brennan?

– Da, spuse el, spre bucuria lui Rachel. Stai liniștită, că l-am informat eu, în locul tău.

Tatăl ei era un om de zahăr. O scăpase de o treabă care o tracasa. Nu se simțea în stare să vorbească cu Ty la telefon.

– Elizabeth a sunat mai devreme și mi-a spus că-i datorezi o masă. Așteaptă s-o cauți. Ești liberă azi, așa că poți să-ți vezi de teburile tale.

– Mulțumesc, tată. O s-o sun.

Nu o găsi la telefon pe Elizabeth.

– Treci pe la hotel, să vezi dacă nu cumva e la slujbă, sugeră mama ei, sperând să-i fie de ajutor.

– Daaa, spuse Rachel frecându-și nervoasă nasul.

Putea să treacă pe la hotel, dar dorea asta? De ce era așa de fricoasă? De ce se temea de Ty? Poate nici

nu era acolo. Îi datora lui Elizabeth o masă. Prietena ei lucra acolo și se ducea des pe la ea, la serviciu. De ce să-și dezamăgească prietena pentru niște temeri nefondate? Era puțin probabil să dea de Ty la hotel. Trebuia să-și ia inima în dinți.

– Le ții doar pentru tine? îi întrerupse mama sa șirul gândurilor.

– Poftim?

– Gogoșile. Nu ai de gând să le împarți?

– A, da, spuse ea desfăcând cutia.

– Pari distrată, dragă.

– Nu, mă gândeam la Elizabeth, spuse ea zâmbind forțat. Tu ce mai faci?

– Am un nou client.

– Mamă, nu crezi că exagerezi cu munca? întrebă Rachel mângâind părul frumos al lui Melanie.

– Mama lui Robert e profesoară și o să intre în vacanță, așa că o să am un copil mai puțin de îngrijit. La fel și Jennifer.

– Jennifer?

– Da, o cunoști, nu?

– Care Jennifer?

– Fata lui Ty Brennan. Viitorul proprietar al companiei de elicoptere Northern.

– De când ai tu grijă de ea? Și până când?

– E o chestie temporară.

– Eee...

– De ce ești nemulțumită? Ty Brennan e un tânăr

foarte cumsecade. O să ajute mult orașul nostru. E un investitor important și foarte serios. O să facă treabă bună, aici. Nu știu ce ai împotriva lui.

– Ei, vrea să facă bani, asta e! Parcă nu i-ar ajunge cât are. Și în afară de asta, este un pic prea... nu știu...

– Prea frumos? Să știi că acum pe el îl așteptam.

Rachel simți că i se face rău. Bărbatul ăsta parcă o urmărea! Brusc se simți ridicolă. Așa se întâmpla într-un oraș mic. Te întâlneai cu aceeași persoană de zece ori pe zi. Acțiunile lui erau perfect logice, fără a avea nici o legătură cu persoana ei. Cumpărase hotelul pe care-l frecventa ea, la fel ca toată lumea din oraș, cumpărase compania de elicoptere a tatălui ei, o angajase ca bonă pe mama ei, care era o cunoscută iubitoare de copii, în oraș.

O bătaie ușoară în ușă o făcu să tresară violent. Era Ty. Purta un pulovăr gri și niște pantaloni negri de stofă. Arăta grozav.

Rachel își ținu respirația, fericită că nu-i remarcase prezența. Sentimentul că se aflau în aceeași încăpere era copleșitor.

– Bună dimineața, spuse el.

– Bună dimineața, Ty, îi răspunse Claudia Warner. O cunoști pe Rachel, nu-i așa?

Pentru o clipă, amândoi rămaseră muți de uimire și emoție.

– Da. Bună dimineața, Rachel.

Părea politicos, datorită prezenței mamei ei, dar avea un zâmbet nerușinat. Își bătea joc de ea?

– Bună, Rachel, spuse Jennifer. Mama ta are grijă de mine, știi? Tata e foarte ocupat azi.

– Îmi pare bine să te văd, Jennifer, spuse mama lui Rachel. Hai să-ți prezint ceilați copii. Pe ea o cheamă Melanie și e cam timidă. Băieții sunt dincolo.

– Îmi pare bine. Pa, tată.

Inima lui Rachel se strânse văzând-o pe fetița aceea lipsită de dragostea unei mame, cum se prinsese cu mânuțele ei mici de gâtul tatălui ei, ca să-l sărute.

– Nu pleca, spuse Jennifer întorcându-se spre Rachel. Mă întorc imediat.

– Bine.

Jennifer o luă hotărâtă pe Claudia Warner de mână, ca să-i cunoască pe ceilalți copii.

Ty se uita la ea foarte uimit și se întreba de ce. Rachel o ținea strâns pe Melanie, lângă ea, găsind astfel un refugiu.

– Jennifer te place.

– Majoritatea copiilor mă plac, spuse ea înțepată.

I se părea că o provoacă. Ce nu-i convenea? Melanie se eliberă din strânsoare și fugi în cameră, la ceilați copii. Brusc, Rachel se simți goală, în fața lui Ty.

– Vrei să ai și tu copii?

– Ce-ți pasă?

– Eram doar curios.

– Mă compari cu soția ta?

– *Touché,* spuse el ironic.

Rachel nu știa pe unde să mai scoată cămașa. De ce era așa de violentă? Riposta vehement la toate atacurile lui. Sau poate că nu erau atacuri. Puteau fi doar simple curiozități.

– De ce faci asta? întrebă el încet, apropiindu-se de ea. Ți-e frică de mine?

Era așa de aproape de el, încât putea să-i simtă bătăile inimii.

– Bineînțeles că nu, pufni ea.

Simțea nevoia să se lipească de el. Erau așa de aproape. Dar trebuia să fugă cât mai repede! Cât mai avea timp. Cât mai putea.

*

* *

– Dovedește-mi. Ia cina cu mine, spuse el regretând imediat gestul nesăbuit.

Era periculoasă. Simțea că în preajma ei își pierdea controlul. Știa că nu aveau nici un viitor împreună. Nu mai voia o carieristă lângă el. O dorea. Era independent de voința lui. Era ceva pur carnal.

Se vedea clar că se ferea de el. Nu-l dorea în preajmă. De ce? Nu trebuia să se lase dominat de dorințe. Nu voia o relație pasageră cu Rachel. Trebuia s-o protejeze pe Jennifer. Fetița lui o plăcea deja prea mult.

Claudia intră în bucătărie.

– Jennifer s-a adaptat perfect, spuse ea, remarcând tensiunea dintre ei.

– Mă bucur că o las pe Jennifer pe mâini bune, spuse el privind în continuare fața palidă a lui Rachel.

– E o fetiță tare dulce și cuminte. Acum se joacă cu Melanie. Fii liniștit și du-te la treburile tale.

– Mulțumesc. Ne vedem mai târziu, spuse el plecând fără să se uite în urmă.

Se gândise mult timp înainte s-o accepte pe mama lui Rachel ca bonă pentru fiica sa. Îi fusese recomandată călduros. Era foarte cunoscută pe plan local. Cu asta se ocupa, trata copiii ca pe proprii ei nepoți.

Se gândise la Jennifer. Voia s-o ferească de Rachel. Așa s-ar fi văzut prea des. Fetița lui s-ar fi atașat mai tare de ea. Dar Rachel nu locuia cu părinții ei. Claudia stătea cu fata doar ziua, când Rachel lucra. Până la urmă nu vedea nici un impediment s-o lase pe Jennifer cu Claudia. Asta era cea mai bună soluție. Nu avea ce face.

Și nici el nu trebuia s-o vadă pe Rachel prea des. Și când era neapărat necesar să se întâlnească, urma să o trateze ca pe un simplu angajat.

Era ușor de zis, dar greu de făcut. Avea o privire care-l provoca. De la început își exprimase clar poziția. Nu-l plăcea. Nu știa care putea să fie motivul. Dar foarte bine. Așa și trebuia să fie. Nu se potriveau. Ea nu-l plăcea. Perfect! El dorea o femeie caldă, doar pentru el. Rachel era prea dură, într-un fel războinică. Probabil dacă ar fi încercat să o sărute i-ar fi tras o palmă. Dar ce-i tot trecea prin cap? De unde-i venise ideea asta cu sărutul?

Nervos, smuci de volan. Se purta ca un adolescent. Dacă o săruta, ce? Probabil că era la fel ca oricare femeie pe care o sărutase. Și slavă Domnului, avusese parte de zeci de femei.

Ea îl provocase. Era așa de reticentă. Prea îi făcea în ciudă. Asta era cu adevărat o provocare. Trebuia s-o sărute. Îi intrase ideea în cap și nu mai putea să dea înapoi. Mare lucru! În fond, după asta, putea să stea liniștit.

Capitolul 5

Claudia Warner începu să împartă gogoșile. Rachel stătea tăcută pe un scaun. Încerca să uite întâmplarea cu Ty. De ce o invitase la cină din nou? Data trecută fusese mai oficial. Îl crezuse, când îi spusese că voia să ia cina cu ea din motive de serviciu. Dar acum o invitase altfel. Era ca o provocare. Ar fi vrut să-i poată accepta invitația, dar îi întrerupsese mama ei.

Claudia îi strigă pe copii să vină să mănânce gogoși, iar Rachel își reveni din visare. Le turnă copiilor lapte și se uită la Jennifer care părea să se înțeleagă bine cu Peter. O durea sufletul pentru copilul ăsta, dar știa că nu se putea apropia prea tare de ea, din cauza tatălui ei.

Dar dacă rămâneau în Inuvik? Cum ar fi putut evita întâlnirile lor? Venea la mama ei acasă destul de des.

– E o dulceață, nu-i așa? o întrebă Claudia pe Rachel, mângâind capul lui Jennifer.

– Da. Am auzit că Ty ar vrea să se mute în Inuvik. Ce părere ai? O fi adevărat?

– N-am auzit nimic despre asta. Dar cine știe? Nu e imposibil.

Lui Rachel i se părea ridicolă ideea. Ce afacerist ar fi părăsit o metropolă pentru un oraș de provincie?

– Te mai vezi cu Elizabeth azi?

– Nu cred. Mai bine stau cu tine, spuse ea nemaidorind să riște o întâlnire cu Ty.

– Nu, nu trebuie să faci asta. E ziua ta liberă. Simte-te bine! Eu o să mă duc cu copiii în parc.

– Bine, atunci eu plec.

Era o prostie să-și schimbe planurile din cauza lui Ty. O să-și vadă de programul ei. Era cam greu să-l mai întâlnească în ziua aceea. Părea destul de ocupat.

Câteva minute mai târziu se trezi stând în mașina ei, în parcarea hotelului, și făcându-și curaj să coboare. Îi era teamă. Era de-ajuns ca el s-o privească și se pierdea toată. Azi dimineață aproape o atinsese.

Era aproape ora prânzului. Trebuia să-și vadă de treaba ei. Lua-l-ar naiba! Îl va înfrunta!

Intră tematoare în hotel. I se păru că-l zărește. Se pregăti să facă stânga-mprejur, când apăru Elizabeth.

– Ți-a spus tatăl tău că te-am căutat?

– Da, dar văd că ești ocupată. Mai bine s-o lăsăm pe altă dată.

– Fii liniștită! Hai că vin într-un minut.

Rachel se așeză pe un scaun și, mai relaxată, începu să citească meniul. Îi era o foame de lup.

– Ți-era așa de dor de mine încât n-ai mai putut rezista și ai venit la hotel să mă vezi? Alege meniul 201.

Rachel simți că i se face rău. Lângă ea stătea zâmbind bărbatul pe care încercase să-l evite atâta. Ty! De unde naiba apăruse?

Rachel deschise gura să spună ceva, dar cuvintele îi rămaseră în gât.

– Pot să mă așez? întrebă Ty și fără să mai aștepte un răspuns, luă loc lângă ea.

Rachel simți cum încep să-i transpire palmele și să i se usuce gura. Mâinile îi tremurau incontrolabil. Sperând să-și recapete controlul, își îndreptă atenția asupra meniului.

– Îți sugerez friptură cu salată. E foarte bine făcută.

Vocea lui îi dădea fiori în stomac. Voia să-i răspundă ceva, dar privindu-l, zâmbetul lui o lăsă fără replică.

Își imagina senzația buzelor lui lipite de ale ei. Avea o gură fantastică. Rachel era tare stânjenită. Omul ăsta parcă-i citea gândurile. Apărea când ea nu și l-ar fi dorit în preajmă. Sau și-l dorea. Doamne! Ce-i trecea prin cap? Omul ăsta era periculos de

atrăgător, hotărât și enigmatic în același timp. O întorcea pe dos, de câte ori apărea.

Îl cunoștea de doar două zile și o terminase. Ce se va întâmpla oare, dacă avea de gând să rămână definitiv?

Disperată, se uită în jur, după ajutor. O zări pe Elizabeth îndreptându-se spre masa lor și izbucni triumfătoare:

– Iat-o pe prietena mea. Trebuie să luăm masa împreună!

– Bună, spuse Elizabeth. Sper că nu deranjez.

– Stai, Elizabeth. Domnul Brennan se pregătea să plece.

Ty nu dădea vreun semn că ar fi vrut să plece. Avea întipărit pe față un zâmbet zeflemitor.

– Îți amintești de mine? întrebă Elizabeth, dând impresia că ar vrea să flirteze. Sunt Elizabeth.

– Da, ne-am întâlnit luni, nu? Ești angajată a hotelului. Sigur că-mi amintesc.

– Așa e, șefu'.

– Ești manager, nu?

– Daaa.

– Se pare că ești o angajată de nădejde.

– Da, și sezonul nici n-a început. Stai să vezi cum o să fie atunci.

Cei doi păreau că se înțeleg de minune. Ba chiar se plăceau, și lui Rachel îi convenea asta. Cu ocazia asta, Elizabeth întreținea conversația, scăpând-o pe ea de un efort.

– Îți place Inuvik?

– Da. Foarte mult, spuse el aruncându-i lui Rachel o privire semnificativă.

Rachel simți cum inima începe să-i bată nebunește. Gata! Trebuia să se potolească. Enervată pe sine, apucă meniul și începu să-l citească.

– Cred că ai venit cu planuri mari.

– De ani de zile rumeg la proiectul ăsta.

– Ai fost inspirat. Inuvik are potențial. Oricum, ești un exemplu demn de urmat. Puțini s-au descurcat ca tine.

Rachel mormăi nemulțumită. Prea îi căuta Elizabeth în coarne încrezutului ăstuia.

– Nu vreau să te flatez, dar te admir. Ai pornit de la zero și uite unde ai ajuns. Și asta pe propriile picioare, fără să faci compromisuri.

Rachel era surprinsă. Crezuse că Ty se născuse bogat, ca Ned. Dar el nu fusese susținut de nimeni. Își făcuse drum singur. Era de admirat. Acest Ty îi mai rezerva multe surprize?

– Am un păstrăv la frigider. Nu aș vrea să pleci din Inuvik înainte de a încerca specialitățile locale, sugeră Elizabeth.

Rachel simți mușcătura geloziei. Sau poate o durea faptul că Ty îi monopoliza prietena. Oricum, asta-i reamintea faptul că el nu va mai sta prea mult prin preajmă.

– Mi-ar plăcea, dar i-am promis deja lui Rachel că vom încerca împreună specialitățile locale.

– Da? întrebă Elizabeth privind-o pe Rachel cu suspiciune.

– Da? întrebă Rachel uimită, la rândul ei.

– Ai uitat? o întrebă Ty în șoaptă, părând foarte mirat.

– Domnule Brennan, spuse ea acră și plictisită, ți-am mai spus că nu mă întâlnesc cu clienții.

Când va reuși să-l pună odată la punct pe omul ăsta?

Ty avea o față inexpresivă. Singurul lucru care-i dovedea încordarea, era un mușchi al maxilarului, care zvâcnea puternic.

– Ei, eu trebuie să plec, spuse el. Am o întâlnire importantă. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Elizabeth.

Ty se aplecă asupra lui Rachel, atât de aproape, încât aceasta îi simți mirosul aftershave-ului, și îi șopti:

– Pe mâine. Te aștept să zburăm împeună.

Rachel se înfioră toată, urmărindu-l cum se îndepărtează. Cum își permisese să insinueze că ar fi fost ceva între ei? și cu ce scop? Avea ceva împotiva ei, asta era clar.

– Rachel! o trezi Elizabeth. Ce-i cu tine?

– Nimic.

– Pe naiba! Să nu-mi spui că te mai gândești la Ned.

– Nu, dragă. Fii liniștită. Lui Ty îi place să mă tachineze. De fapt nu ne înțelegem deloc așa de bine cum ar vrea el să lase impresia.

– Nu cred. Se vede clar că e nebun după tine. Te dorește, șuieră Elizabeth insinuant.

– Ai o imaginație tare bogată. Vrea compania tatei, nu pe mine. Și apropo de cină. Este în interes de serviciu. Vrea să-l informez despre posibilitățile de exploatare din Inuvik.

– Am trecut azi pe la Jim. Mi-a spus că Ty o să cumpere compania voastră de elicoptere. E adevărat?

– Da.

– Ce-i cu tine? Nu ești în apele tale. Te-a dat peste cap, Ty? Să nu-mi spui că te-ai îndrăgostit.

– Elizabeth! Îl cunosc pe tip doar de două zile!

– Bine, bine! se apără Elizabeth fluturând din mâini. Dar simți ceva pentru el. Te cunosc bine. Știu privirea asta.

– La naiba, Elizabeth! Nici eu nu mai știu! Sunt complet bulversată. Nu mai știu ce să cred.

– De ce? Care-i problema?

– Seamănă prea mult cu Ned.

– Prostii! N-are nici o legătură!

– Cum nu are? E prea bogat, prea frumos și în afară de asta, trebuie să plece. Nu am de gând să mă implic în așa ceva.

– Am auzit că ar vrea să se mute aici.

– Nu cred, până nu văd.

– Ia-o mai ușor.

– Nu. Nu mă înțelegi. Nu mă voi implica în nici un fel de relație cu Ty Brennan. Niciodată.

– Am auzit multe lucruri despre el. Vrei să le afli?

Rachel era tare curioasă, dar se trezi spunând:

– Nu.

Și trânti meniul pe masă, punând capăt oricăror tentative de discuție.

Bărbatul ăsta nu merita atâta atenție. Cu siguranță era mai rău decât Ned. Provenind dintr-un mediu de oameni săraci, își croise drumul spre succes călcând peste cadavre.

– Hai mai bine să comandăm ceva, sugeră Rachel. Mi-e cam foame.

Murea de curiozitate să afle mai multe despre Ty Brennan.

*

* *

În dimineața următoare, Ty parcă mașina în fața sediului companiei de elicoptere. Se întreba dacă azi va putea zbura. Vremea nu părea să țină cu el.

Nu reușise să pună geană peste geană, toată noaptea. Pe la trei privea pe fereastră, întrebându-se dacă insomnia lui nu se datora emoției, la gândul că a doua zi trebuia să zboare. Nu voia să admită că Rachel era adevăratul motiv al neliniștilor sale.

De când o văzuse ultima oară, nu-și mai luase gândul de la ea. Îl stârnise, îi alimentase dorința. Îl

enerva foarte tare faptul că Rachel îi cunoștea proveniența. Și asta datorită guralivei de Elizabeth.

Ty intră în clădire, căutând o cafea tare și spunându-și că nu-l interesa ce credea Rachel despre el.

Intră în biroul lui Don și acesta se ridică să-l întâmpine.

– Bună dimineața, Ty.

– Bună dimineața, Don.

– Vrei o cafea?

– Da! exclamă el fericit. Mulțumesc. Mi-ar prinde bine o cafea tare.

Ty luă o înghițitură, cu nesaț.

– Rachel n-a venit, încă?

– Nu. A trecut pe la mama ei să vadă ce fac copiii. Trebuie să apară și ea.

Ty se încordă. Gândul că Jennifer o vedea din nou pe Rachel îl nemulțumea.

De fapt se păcălea singur. Îl irita faptul că descoperise o latură sensibilă a ei. Chiar îi plăceau copiii!

După câteva minute, apăru Rachel. Purta obișnuiții ei blugi și un tricou alb. Imaginea sânilor ei, care se conturau pe sub tricou, îl înfioră pe Ty.

Reacțiile trupului său îl enervau. Cum putea să fie așa de receptiv la semnalele lui Rachel? Văzuse femei mai dezbrăcate decât ea, care-l lăsau complet rece.

– ‘Neața, spuse ea, albindu-se în momentul în care îl văzu.

Ty se bucura că reacțiile ei îi dovedeau că nu-i era așa de indiferent precum pretindea.

– Bună, draga mea, îi răspunse tatăl ei. Azi veți zbura. Sper că te bucuri.

– Să se bucure? se trezi Ty întrebând, gândindu-se la nefericirea care i se întipărise pe față în momentul în care îl văzuse.

– Da. De când era mică visa să zboare. Lipsea de la școală, doar ca să vină cu mine la companie. Era făcută pentru zbor. Se simțea în elicopter ca peștele în apă.

Ty nu și-o putea imagina pe Rachel copil. O vedea în elicopter, lângă tatăl ei și i se părea că semăna cu Jennifer. Reușise într-un domeniu în care puține femei aveau acces. Probabil luptase cu multe prejudecăți. Își amintea de lupta lui cu societatea, după ce terminase facultatea și se trezise în mijlocul unei jungle, unde numai cei cu bani reușeau. Într-un fel aveau ceva în comun.

– Rachel era făcută pentru zbor, repetă Ty gânditor.

Rachel se înroși. Ty realiză că se uita de multă vreme la ea. Își întoarse privirea spunându-și că singurul mijloc prin care putea scăpa de obsesia ei era să se culce cu ea. Schema asta mergea cu majoritatea femeilor. De obicei în câteva săptămâni își pierdea interesul. Trebuia să funcționeze și în cazul lui Rachel.

– Ești gata, domnule Brennan? îl întrebă ea politicoasă.

– Gata, spuse el luându-și mapa și urmând-o, gândindu-se că Rachel nu ar mai fi fost așa de amabilă, dacă i-ar fi auzit gândurile.

În elicopter, își fixă centura de siguranță, remarcând că se afla așa de aproape de ea încât îi putea atinge sânii cu mâna. Bineînțeles că nu o făcu. Își deschise mapa și scoase un carnet de notițe.

Elicopterul se trezea la viață, iar stomacul lui era din ce în ce mai neliniștit. Lăsă carnetul deoparte, se rezemă de spătar și închise ochii, încercând să se relaxeze. Se temea să nu-l observe Rachel. Se simțea penibil, dar îi era cu adevărat rău.

Încercă să-și imagineze ceva plăcut și în minte îi veni tot Rachel. Simțea că înnebunește. O vedea copil, alături de tatăl ei, în elicopter. Încercă să-și scoată imaginea din cap și nu reuși decât s-o vadă din nou, de data asta alături de el, goală, în pat. Doamne!

Vocea ei aspră, cerând instrucțiuni de la turnul de control, îl trezi la realitate.

*

* *

Rachel zbura aproape de pământ, din cauza vizibilității reduse. Ty stătea lângă ea tăcut, cu carnetul de notițe gol, admirând probabil peisajul.

Priveliștea oferită de tundra care se desfășura la picioarele lor era superbă.

De treizeci de minute, de când decolaseră, nu schimbaseră nici o vorbă. Ty nu era genul de om care să flecărească. Rachel se concentra la zbor, încercând să uite emoțiile trăite de dimineață, când îl întâlnise pe Ty.

Cu cât zburau mai departe, cu atât ceața se îndesea. Vremea nu era prea grozavă. Rachel se decise rapid și făcu o manevră de aterizare, căutând un loc prielnic.

– Ce se întâmplă? întrebă Ty.

Rachel se uită la el. Arăta groaznic. Era transpirat tot și părea pământiu.

Văzuse asemenea reacții deseori, în cariera ei. Dar nu se așteptase la asta de la Ty Brennan. La primul zbor nu i se păruse nimic suspect în reacțiile lui. Își ascunse zâmbetul, întorcându-și privirile în altă parte. Marele afacerist avea rău de înălțime!

Se uită din nou la el. Chiar îi era rău. Zâmbetul îi pieri instantaneu.

– Ți-e bine? îl întrebă Rachel îngrijorată. Te pot ajuta cu ceva?

– Stai liniștită, spuse el cu o voce disprețuitoare. Nu am nimic. Mai bine spune-mi, de ce am aterizat?

Acum se dezvăluia adevăratul Ty.

– Din cauza ceții, spuse ea rece. Nu te îngrijora. Nu e nimic serios.

Nu voia să vadă că o deranjase tonul lui. Spera ca acuma, fiind pe pământ, să-și revină.

Într-un fel era mulțumită. Asta era o răsplată bună, pentru tipul ăsta arogant. Îi venea să hohotească de bucurie. Așa îi trebuia! Zgomotul elicopterului îi acoperi râsul pe care nu mai reușise să și-l stăvilească.

Dintr-o dată, Ty se întoarse spre ea și o văzu.

– Stai liniștit, spuse ea, doar ca să zică ceva. Nu durează mult.

El își întoarse privirea.

– Ascultă. De ce nu ieși să-ți pui un pic sângele în mișcare? O să te simți mai bine la aer.

Ty tăcea și își ținea ochii închiși. Obrajii începură să i se coloreze puțin.

– Cum vrei.

Îl observă cu coada ochiului, cum se străduia să-și deschidă ușa.

Rachel se întinse amuzată, să-l ajute.

Ty îi prinse mâna.

Rachel se pregăti să protesteze, dar expresia ochilor lui o înspăimântă.

Capitolul 6

Timpul se scurgea și Rachel își simțea inima bătându-i să-i sară din piept. Privirea lui Ty se plimba încet pe obrajii ei. Rachel se înroși. Simțea că arde toată. Ty începu să-i mângâie brațul fin, cu mișcări languroase. Rachel părea hipnotizată.

Ty îi îndepărtă tandru părul din ochi, mângâindu-i fața uimită. Își plimbă mâna de-a lungul obrajilor ei care ardeau, coborând jos, spre gât, tot mai jos. Sânii ei se întăriră, anticipându-i mișcarea. Degetele lui lăsau dâre de foc pe pielea ei rece. Privirile lor încețoșate se întâlniră și Ty îi citi în ochi dorința, nerăbdarea, frica și incertitudinea.

Gura lui se încordă și brusc, Ty se retrase. Rachel nu reuși să-și stăpânească un strigăt de dorință refulată. Ty deschise brusc ușa elicopterului și inima lui Rachel zvâcni de neputință.

Îl urmări cum se îndepărtează, cu părul răvășit de elicea elicoperului, cu mâinile în buzunare și umerii plecați. Părea că duce cu el toată povara lumii. Rachel stătea împietrită încercând să înțeleagă cu ce greșise. Poate că totul fusese doar o iluzie.

Luă o gură de aer, încercând să-și potolească furia și frustrarea. Cum îndrăznea să se joace cu ea? Realiză că îl dorea cu toată ființa. Era în aceeași măsură furioasă pe el, cât și pe ea însăși.

De ce îl lăsase să meargă așa de departe? De ce nu-l respinsese de la bun început? Emoțiile o sufocau. Își puse palmele reci pe obrajii care-i ardeau de indignare. Sau poate de dorință. Adevărul crud i se înfățișa clar. Ty Brennan îi trezise dorințe pe care nici un bărbat nu i le provocase. Nici măcar Ned.

Blestemă ziua în care Ty apăruse în viața ei. Ce se va întâmpla cu ea, când Ty va pleca definitiv?

Și, mai rău, ce s-ar întâmpla dacă zvonurile erau adevărate și Ty urma să se stabilească în Inuvik? Nu voia o relație ca oricare alta. Dar Ty Brennan nu era făcut pentru relații stabile. Își dădea seama că în orice situație, nu l-ar putea refuza.

Aruncând o privire în direcția în care dispăruse Ty, încercă din răsputeri să se concentreze asupra muncii ei. Luă legătura cu oamenii de la turnul de control. Aceștia îi raportară îmbunătățirea condițiilor de zbor. Decise să mai aștepte. Opri motorul, ca să economisească conbustibil.

Elicea se opri încet și liniștea, aproape asurzitoare, se lăsă peste ea.

Nu era pentru prima oară când se oprea în mijlocul pustietății. Adusese aici biologi, petroliști sau simpli turiști. Toți fuseseră marcați de liniștea și pacea care domneau peste ținuturile nordului.

Niciodată nu se simțise intimidată de imensitatea pământului nepopulat din jurul ei. Dimpotivă, acest lucru îi dădea liniștea și pacea pe care și-o dorise mereu.

Nordul îi oferea o experiență magică, de neuitat. Oare Ty simțea același lucru?

Își puse o geacă împotriva vântului și coborî din elicopter. Se uită în direcția în care o luase Ty. Voia să vadă unde era, ce făcea, dacă se simțea bine. Într-un fel, ca pilot, avea responsabilitatea lui. Nu știa cum va putea să dea ochii cu el după cele ce se întâmplaseră. Ty îi simțise reacția. Și era clar că nu-l mulțumise. Din ce alt motiv ar fi lăsat-o baltă, așa dur cum făcuse? Rușinată se forță să se ducă spre el. Trebuia să vadă ce făcea.

Nu era prea departe. Îl zări după primul deal. Stătea jos, cu capul dat pe spate și cu jacheta fluturând pe lângă el. Bătea un vânt puternic. Era o imagine covârșitoare. El, singur, în mijlocul naturii pustii.

Stătea cu spatele la ea. Rachel se întoarse să plece. Nu voia să-l deranjeze. Era pierdut în contemplarea peisajului.

Dar Ty o văzuse și îi făcu semn să-l aștepte. Rachel se opri îngrijorată. Se simțea sub vraja lui și asta o irita.

Ty avea părul răvășit și obrajii înroșiți. Nimic nu dovedea răul de zbor pe care-l avusese mai devreme. Părea foarte calm. Asta o irita și mai tare pe Rachel. Chiar nu-l mișcaseră în nici un fel cele întâmplate între ei?

– E un peisaj incredibil! strigă el fluturând din mâini. Culorile astea, plantele. Cum spuneai că se numesc?

– Flori de câmp, spuse ea, întrebându-se cum de putea omul ăsta să arate așa de bine.

Ty încuviință din cap, privind natura din jurul lui cu ochii larg deschiși.

– Trăiesc niște sentimente minunate, ori de câte ori mă întorc în nord, spuse el apucând-o de mână.

Rachel era surprinsă de reacția lui. De ce o luase de mână?

– Mă aștept din clipă în clipă să apară un lup sau un urs, spuse el râzând.

Parcă era un copil. Semăna foarte mult cu Jennifer.

Rachel îl privea atentă. Dintr-o dată, Ty se întoarse spre ea și o luă în brațe. Ochii lui se scufundară într-ai ei. O privea drept în suflet. Intensitatea privirii lui o hipnotiza.

Știa că trebuia să se retragă, dar nu putea. Un instinct primar îi ținea înlănțuiți.

Ty o strânse mai aproape de el. I se simțeau mușchii vibrând pe sub haine. Prin vene le curgea o pasiune sălbatică. Erau sortiți să fie unul. Bărbatul, femeia și natura.

Se aplecă asupra ei și buzele li se lipiră în primul sărut. Rachel simțea că-i iau foc buzele. Se smuci de lângă el confuză, cu o ultimă forțare.

– Rachel? o întrebă el încet, cerându-i permisiunea.

– Nu mai vreau, scânci ea.

O privea plin de dorință, cu buzele umede. Când se aplecă să o sărute din nou, Rachel se încordă. Voia să se opună, dar sărutul lui era hotărât. Emoțiile se învălmășeau în capul ei, amețind-o.

Dorința puse stăpânire pe ea. Se predă, lăsându-se pradă magiei sărutului. Degetele i se încleștară pe pieptul lui. Limbile lor făceau dragoste. Rachel uită de toate. Uită de ea însăși. Erau prinși în vâltoarea unei pasiuni arzătoare. Mâinile ei se plimbau flămânde de-a lungul mușchilor lui oțeliți.

O eliberă puțin, atâta cât să-i poată scoate tricoul din pantaloni. Mâinile lui îi căutau înfierbântate sânii. Îi cuprinse, plin de dorință.

Atingerile lui experte îi provocau reacții fizice puternice. Se arcui dornică spre el, cerând mai mult. Gemea în delir.

– La naiba, Rachel. Te doresc, spuse el dur.

– Da, aprobă dorința din ea.

– Nu putem s-o facem aici, spuse el privind în jur. Îmi pare rău.

Poftim? Ce tot spunea? Rachel nu înțelegea. Aprinsese în ea un foc și acuma o lăsa baltă?

Realiză că el de fapt pusese punct unei posibile aventuri în mijlocul naturii. Obrajii lui Rachel se aprinseră. Ar fi putut să o aibă! Doamne! Ce făcuse? Aproape că i se dăruise.

Pieptul i se zbătea neputincios, sub pulsația pasiunii care devenise neputință. Erau așa de aproape. Fuseseră gata să... Nu! Așa ceva nu se putea întâmpla! Nu lui Rachel Warner!

– Rachel?

Se îndepărtă de ea. Rachel întinse o mână să-l oprească. Făcea greșeală după greșeală. Nu se putea abține! Ce se întâmpla cu ea? O clipă fusese furioasă că o folosește, ca apoi să-i pară rău că nu termină ceea ce începuse.

Tremura toată. Ce făcuse? De ce se îndepărtase de ea?

– Nu trebuia să fac asta. Îmi pare rău, spuse el.

– Atunci de ce ai făcut-o? spuse ea plină de resentimente. Ți-am spus că nu amestec afacerile cu plăcerea. Nu puteai să mă lași în pace? Ai avut tupeul să crezi că sunt așa de ușoară? Nu sunt genul acela de femeie.

– Nu te învinuiesc cu nimic. Ai dreptul să crezi ce vrei.

Rachel se întoarse și se grăbi să se îndepărteze de el. O strigă, dar ea nu-i răspunse.

– Rachel, te rog!

Dar ea nu-l mai auzea. Intră în elicopter, trântind ușa după ea. Îi venea să plece singură. Să pornească elicopterul și să fugă de el. Dar așa ceva nu se putea.

Își strânse ochii, încercând să-și revină, să uite cele întâmplate. După câteva momente, își dădu seama că Ty nu venise după ea. Se uită după el, dar nu-l văzu. Ceața se ridicase. Puteau să plece. Dar unde era Ty?

Își aranjă hainele grăbită. Ce credea acum omul ăsta despre ea? Îi era rușine. Niciodată nu-și pierduse controlul în halul acesta.

Porni elicopterul. Luă legătura cu turnul de control. Vremea era favorabilă. Se uită din nou după Ty și îl văzu. Era departe, dar îi simțea privirea sfredelitoare. Se simțea slabă și neajutorată.

*

* *

Ty se urcă în elicopter. Rachel era încă supărată. Se vedea asta din încordarea maxilarului. Nici Ty nu

se simțea mai bine. Voia să se descarce într-un fel. Simțea nevoia să dea într-un sac de box. Ce putea să-i explice lui Rachel, când nici el nu știa cum de se întâmplase asta?

Își pusese în cap să o sărute, de ieri. Voia să-și dovedească faptul că Rachel nu însemna nimic pentru el. Voia să și-o scoată din cap. Devenise o obsesie. Și atunci cum se făcea că acum o dorea mai tare? Avea niște reacții inexplicabile. Își pierduse controlul. Avea un corp provocator. Sărutările ei îl înnebuniseră, pur și simplu. Dacă se întâmpla asta într-un loc mai prielnic, ce ar fi făcut? Ar fi fost în stare să se oprească? Nu!

Planul lui se dusese de râpă. Lucrurile luaseră o turnură periculoasă. Nu era o femeie potrivită pentru el. Trebuia să înceteze orice tentativă de apropiere față de ea. Chiar și ea fusese de acord cu asta. Între ei trebuia să rămână o relație strict profesională. Asta era singura soluție.

Recunoștea că Rachel era o femeie bună, iubea copiii, era responsabilă. Dar slujba ei era mai presus de orice. Nu trebuia să se ardă a doua oară cu o carieristă. Și nici ea nu-l plăcea. Credea despre el că nu căuta o relație serioasă. Și nu avea dreptate?

Întrebarea asta îl lăsa fără răspuns. Nici el nu mai știa ce dorea.

De când o cunoscuse pe Rachel nu reușise să și-o mai scoată din minte. Încercase s-o țină la distanță

prin toate mijloacele. Îi intrase pe sub piele. Nu i se mai întâmplase niciodată așa ceva.

Voia să amelioreze într-un fel situația. În aer plutea o tensiune. Era mai confuz decât înainte să o sărute.

O privi. Avea bărbia ridicată părând pusă pe harță. Parcă era un copil recalcitrant.

Ty își încrucișă brațele în defensivă și spuse:

– Nu putem să uităm pur și simplu incidentul?

Ea îl privi indignată. Ty încercă să-și pună mâna pe a ei. Rachel îl îndepărtă violent.

– Putem să plecăm?

– Stai, Rachel, spuse el luând-o tandru de bărbie și îndreptându-i privirea spre el. Putem măcar să discutăm?

Rachel se smuci.

– Suntem adulți, Rachel, ce naiba?

Nu-i răspunse.

– Rachel, Rachel.

– Gata! Termină! spuse ea tăios.

Porni elicopterul, nedându-i posibilitatea să mai adauge ceva.

Ty simți că iar i se va face rău.

*

* *

Rachel era bucuroasă. Călătoria lor se apropia de sfârșit. Tot drumul simțise un nod în gât. Se simțea

furioasă, umilită. Nu-i aruncase nici măcar o privire omului de lângă ea. Nu-l mai putea privi în ochi.

Îl putea vedea cu coada ochiului. Părea preocupat să ia notițe. Se vedea clar că toată povestea nu-l afectase nici cât negru sub unghie. Era un bărbat practic, preocupat doar de afacerile lui.

– Unde suntem? întrebă el în cele din urmă.

– Bine ați venit în Parcul Național Tuktoyaktuk, spuse ea sarcastic.

– Nu am mai fost în viața mea pe aici. E superb. Îți imaginezi câți oameni ar fi în stare să dea averi, doar ca să vadă asta?

– Sigur.

– Presupun că nu sunt primul care s-a gândit să exploateze acest loc.

– Nu. Dar ești primul care o va face. Nu îți împărtășesc opiniile. În timp ce unii se mulțumesc să admire, alții vin să tragă foloase, distrugând.

– Ce, ți se pare normal să ții totul pentru tine? Nu vrei să se bucure și alții de darurile naturii?

– Nu mi se pare normal să distrugi darurile naturii. Pe de altă parte, băștinașii vor să fie lăsați în pace, să trăiască liniștiți, așa cum au făcut-o de secole.

– Și de ce crezi că tu însăți nu-i deranjezi?

Îl privi înfruntându-l. Ce voia să spună? Cu ce deranja ea cursul normal al vieții acestor oameni?

– Vom vedea azi dacă ai drepate. Mă întâlnesc cu niște reprezentanți ai acestor locuri.

Deși nu credea că va avea succes, Rachel se cutremură la gândul că Ty ar fi putut primi aprobarea.

Sentimentele ei erau contradictorii. Voia ca nordul să rămână cât mai aproape de forma actuală, natural, sălbatic. Avea încredere în Ty. Părea un om bun. Dar dacă semăna cu toți ceilalți? Dacă îl interesau doar banii?

Elicopterul ateriză pe aeroportul rudimentar din Tuktoyaktuk. Ty coborî, aparent neafectat de zborul care-i făcea rău.

Rachel opri elicopterul și intră în clădirea mică a aeroportului. Ty discuta cu David, un angajat pe care Rachel îl cunoștea foarte bine.

– Sunteți ocupați azi? întrebă ea, încercând să-l ignore pe Ty.

– Nuuu. Azi n-am prea avut turiști, răspunse David zâmbind.

Ty o privea atent. Rachel se întoarse spre el întrebătoare.

– Întâlnirea mea cu reprezentanții va avea loc în câteva ore. Aș vrea să văd până atunci împrejurimile.

Rachel știa că Ty dorea să-l însoțească, dar spuse:

– Bine. Eu te aștept aici.

– Nu. Aș vrea să mă conduci tu.

Purtau un schimb de replici tăios. David îi privea, neînțelegând tensiunea dintre ei.

– Tuk e mic. Sunt sigură că n-o să te rătăcești.

– Hai cu mine. Vreau să-mi dai și niște explicații, spuse Ty hotărât, trăgând-o de mână, după el.

Afară, Rachel se smuci indignată din strânsoare.

– Parcă ai fi omul din Neanderthal! spuse ea frecându-și brațul care o durea.

Ty încercă s-o mângâie, dar Rachel se feri instantaneu.

– Îmi pare rău, spuse el printre dinți.

– Nu se vede, spuse Rachel încrucișându-și brațele.

– Ai de gând să mergi de bună-voie, sau trebuie să te trag din nou după mine?

– Ce vrei, domnule, de la mine? întrebă ea iritată. Tot tu ești supărat?

– Ascultă-mă, spuse Ty smucind-o spre el. Mă străduiesc să fiu amabil și tot tu ești aia care se înfurie. Hai să nu ne mai jucăm atâta. Să spunem lucrurilor pe nume. Mă vrei, te vreau, da? Mai bine facem ceva ca să rezolvăm treaba.

Rachel se retrase simțind cum fierbe de furie.

– Te supraestimezi, domnule. În realitate, nu te pot suferi. Ești arogant. Nu-mi place de tine nici cât negru sub unghie. Ai priceput?

Cum îndrăznea să pretindă că ea îl dorește? Dar nu avea dreptate, oare?

– Bine. Cum spui tu, zise el sceptic.

– Acum, că am lămurit lucrurile, hai să mergem odată, spuse Rachel pornind la drum hotărâtă.

Se simțea mult mai bine. I-o întorsese frumos încrezutului ăstuia. Sentimentul victoriei se transforma în îngrijorare. Se întoarse spre Ty care nu părea să se grăbească.

– Ai de gând să mergi mai repede? Parcă voiai să-ți arăt împrejurimile. Sau mă înșel?

Ty grăbi pasul, dar nu-i răspunse.

Începea să se simtă briza sărată. Se apropiau de coasta Mării Beaufort, care făcea parte din oceanul Arctic.

Rachel se sui pe stâncile colțuroase și umede. Se întoarse spre Ty și îi spuse:

– Când vezi pentru prima oară oceanul Arctic, se spune că trebuie să intri cu picioarele în el.

Ty se sprijini de umărul ei și fără să ezite, își scoase pantofii și șosetele.

– Nu vrei să mă ajuți? o întrebă el cu o privire ironică.

Rachel îl apucă de mână, ajutându-l să meargă desculț printre pietrele colțuroase. Ty intră în apă. Rachel nu reuși să se abțină și izbucni în râs, când îl văzu cum se strâmbă. Apa era extrem de rece.

– Cum se spune pe aici? Picioare reci și inimă caldă?

Inima lui Rachel tresări. Ty flirta din nou cu ea.

– Mă ajuți să ies?

Rachel îi întinse mâna și Ty se urcă din nou pe stânci. Se așeză și începu să se încalțe.

– Ce caută bușteanul ăsta tocmai aici? întrebă arătându-i un trunchi de copac.

Rachel își mușcă buzele încercând să se stăpânească. Scena asta era prea intimă. Ei doi pe malul mării, discutând ca doi prieteni. Sau iubiți.

– Bușteni sunt transportați pe râul Mackenzie și la gura de vărsare în ocean, sunt trași la mal. Se întâmplă să mai scape câte unul.

– Aha. Am înțeles. Ești o fată deșteaptă.

Rachel se înroși, încântată de lauda lui. Se întoarse cu spatele, dorindu-și să-l urască din nou, mai tare. Dar nu reuși. Complimentul acesta o relaxase și pentru prima oară în ziua aceea, se simți bine.

Timpul trecu pe nesimțite. Rachel era un ghid bun. Îi arăta tot felul de lucruri interesante. În drumul lor, văzură câini de sanie, cerbi lopătari, case tradiționale, cu coșuri de fum imense, și construcția special ridicată în cinstea vizitei reginei Elizabeta și a prințului Philip.

– E timpul să ne întoarcem, spuse Ty cu regret. Se apropie ora de întâlnire cu reprezentanții. Aș vrea să-i duc un suvenir lui Jennifer.

– Știu eu un magazin prin apropiere.

Un grup de localnici îi urmăreau curioși. Ty îi salută zâmbitor.

Urcară treptele magazinului și intrară temători, cu sentimentul că deranjau. Peste tot domnea o liniște aproape pioasă.

Ty își alese o pereche de mocasini.

– Trăiesc un sentiment foarte ciudat, îi șopti el. Îți dai seama unde am ajuns? Trăim în mari aglomerații urbane supercivilizate și uităm de unde am pornit, uităm vechile valori. Mă întreb unde este adevărata civilizație. Toate astea mă fac să mă simt... insignifiant.

Rachel îl privi, intimidată de expresia ochilor lui albaștri. Numai insignifiant nu părea Ty! Strălucea de-a dreptul! Ty se întoarse brusc și se îndepărtă. Rachel se trezi mângâind o blăniță de vulpe polară, uimită de revelația pe care o trăise mai devreme. Ty era un om sensibil! O bulversa total. Nici nu mai știa cum să reacționeze. Momentele petrecute împreună o făceau să descopere lucruri interesante și neașteptate la el. Părea să aibă un caracter deosebit.

Rachel încerca să-i caute defecte. Din comportamentul lui, nu reieșise nici o clipă că ar fi tipul de om pe care-l crezuse ea inițial.

Poate că omul acesta chiar reușea să deschidă turiștilor nordul, fără să-l distrugă.

Putea să aibă încredere în el? Era o mișcare înțeleaptă? Dacă urma s-o dezamăgească, la fel ca toți ceilați dinaintea lui? Ce s-ar fi întâmplat cu ea? Pe măsură ce trecea timpul, constata că îl admira tot mai mult.

Ty alese pentru Jennifer un tricou minuscul cu un imprimeu pe piept.

– Ce zici? Crezi că o să-i placă?

– E fiica ta. Tu trebuie să știi cel mai bine, spuse ea evitându-i privirea.

– Aș vrea să mă ajuți și tu puțin.

Rachel simți cum i se pune un nod în gât. Îi cerea ei părerea! Îl interesa ce credea ea! Deci îi păsa!

– Ce zici de o pereche de cizme din piele de focă? întrebă el dezinvolt.

Rachel se aplecă și luă de pe un raft un tricou imprimat, cu un urs polar pe piept.

– Voia să vadă urși polari. Probabil că tricoul ăsta o să-i placă. Și se asortează perfect cu șapca ei de la compania de elicoptere.

Ty îi luă tricoul din mână. Degetele lor se atinseră și Rachel simți că ia foc. Încercă să pară detașată. Ty studie tricoul și hotărî gânditor:

– Ai dreptate. E perfect.

Capitolul 7

Rachel se întreba ce se petrecea cu ea, în timp ce Ty se urca în mașina lui, parcată în incinta companiei de elicoptere.

După cumpărături, Ty se dusese la întâlnirea programată cu reprezentanții locali. Rachel îl așteptase la recepție, gândindu-se la sărutările lui. Pentru Rachel fusese cel mai minunat sărut, în douăzeci și șapte de ani de viață. În timp ce colindaseră pe străduțele din Tuk, Ty păruse extrem de detașat de evenimentele de dimineață.

Întâlnirea se desfășurase pe măsura așteptărilor lui. Și Rachel se bucurase pentru el.

Se trezi într-un târziu din visare și porni mașina, spre casă. Simțea nevoia să se odihnească. A doua zi urma să se întâlnească din nou cu Ty.

*

* *

Mai târziu, spre seară, când Rachel se așezase în fotoliul ei, cu un castron mare cu floricele de porumb în brațe, gata să citească o carte, sună telefonul. Nu voia să răspundă. Simțea nevoia să nu fie deranjată. Dar dacă era cineva important?

– Rachel, tatăl tău... răsună în receptor vocea sugrumată a mamei ei.

– Ce e cu el? întrebă Rachel speriată.

– Este... nu știu... amețit... nu poate să meargă. Mi-e frică, Rachel.

– Du-l repede la spital! Ne întâlnim acolo.

– Nu pot. Sunt cu Jennifer. Vino să stai tu cu ea.

– Jennifer? Ce căuta ea acolo, la ora aceea? Unde era Ty?

– Vin imediat, spuse ea brusc, trântind telefonul.

Când ajunse la casa părinților ei, își găsi tatăl palid, incapabil să se miște. Ajutată de mama ei, îl înveliră cu o pătură și îl transportară în mașină.

– Te iubesc, tată, spuse ea încercând să înghită nodul care i se pusese în gât.

– Jennifer este în pat, îi spuse mama ei, care nu arăta nici ea prea bine. Ty a zis că n-o să întârzie mult.

– Nu-ți face griji de asta. Fii atentă cum conduci. Crezi că te descurci?

– Da.

Rachel rămase o vreme în stradă, urmărind mașina părinților ei cum se îndepărtează și dispare după primul colț. Îi era frică. Dacă tatăl ei pățea ceva?

Trebuia să vândă compania cât mai repede. Noroc cu Ty. Altfel ce s-ar fi făcut?

Intră în casă tremurând de frig și emoție. Îi era frică pentru tatăl ei. Și unde naiba era Ty? Pe unde umbla? Era la vreo întâlnire? Gândul ăsta îi făcea rău.

Intră în camera unde dormea Jennifer. Fetița avea ochii deschiși.

– Bună, șopti Rachel.

– Bună, răspunse ea. De ce vorbești așa încet?

– Așa. Tu trebuia să dormi la ora asta.

– Nu mi-e somn. Câteodată stau trează până târziiiu, târziu de tot, să știi!

– Serios?

– Îhî. Tata Warner o să se facă bine?

– Da, spuse Rachel încercând să se convingă singură de asta.

– Pot să mai stau puțin trează?

Rachel se uită la ceas. Era aproape opt seara. Prezența lui Jennifer o mai liniștea, așa că hotărî că fetița mai putea să stea trează, o vreme. Era foarte îngrijorată.

– Mulțumesc pentru tricou.

– Dar ți l-a cumpărat tatăl tău!

– Da, însă tu l-ai ales, spuse ea luând o mână de floricele de porumb.

Rachel se înecă și Jennifer o bătu ușor pe spate.

– Și lui tata i se întâmplă asta, când mănâncă floricele, spuse ea sfătoasă.

Inima lui Rachel tresări încântată. Îi venea să râdă. Aveau totuși ceva în comun!

– Hai să ne jucăm, spuse fetița.

– Hai.

Jennifer sări din pat și alergă la bucătărie. Se întoarse cu brațele pline de cutii.

– Tata spune că s-ar putea să ne mutăm aici.

– Serios?

Nu-i venea să creadă! Deci era adevărat! Dacă Ty îi spusese asta fiicei lui, trebuia să fie adevărat! Îi era frică! Ce se va întâmpla cu ea? Putea să trăiască în același oraș cu Ty?

Se jucară împreună o vreme. Se făcuse târziu. Jennifer trebuia să se culce. Claudia nu venise încă, așa că Rachel se hotărî să mai stea cu fetița o vreme. Lăsară jocurile deoparte și începură să citească niște cărți pentru copii.

*

* *

Ty era mulțumit. Tocmai terminase de încheiat niște contracte. Lucrurile se desfășurau conform pla-

nurilor. Era aproape zece noaptea. Jennifer dormea de mult. De obicei el era acela care o băga în pat și o săruta de noapte bună. Ideea de a se stabili în Inuvik era cea mai bună soluție. Toată viața își plimbase fiica prin lume, forțând-o să se adapteze de fiecare dată schimbărilor. Cu toate astea, ritualul dinainte de culcare era sfânt. Jennifer nu adormea niciodată înainte să se întoarcă el de la treburile care-l reținеau.

În seara asta se simțea vinovat față de fiica lui. Claudia era o femeia formidabilă, nu avea să-i reproșeze nimic. Cu toate astea îl durea sufletul pentru fetița lui. Probabil era dezamăgită că el nu reușise să vină la timp, ca să-i ureze noapte bună.

Gândurile lui zburară la Rachel. Semăna cu mama ei. Era generoasă și grijulie. Chiar aunci când alesese tricoul pentru Jennifer, lăsase la o parte ranchiuna pe care i-o purta. Fusese bună și împăciuitoare. Jessica era mult mai egoistă decât Rachel.

Când se sărutaseră, crezuse că-și va pierde controlul. Niciodată nu se simțise așa. Plănuise s-o sărute, ca să-i devină indiferentă. Problema era că voia s-o sărute din nou. Când buzele lor se atinseseră, realizase că era implicat până peste cap. Încă puțin și ar fi fost în stare să facă dragoste cu ea, în mijlocul naturii. Pusese capăt sărutului,

sperând să-și revină, să-și recapete controlul. Nu găsea nici o explicație pentru acțiunile sale.

Apoi se purtase ciudat. Ce-i venise să o bruscheze așa la aeroport? Voia cu tot dinadinsul să-l însoțească prin Tuk. Și apoi, nu mai reușea să suporte tensiunea și răceala care se așternuse între ei.

Îl făcuse arogant și asta îl durea. Îi păsa prea mult ce credea Rachel despre el.

Nu voia să o lase să-i intre în sânge. Dar se părea că din nou cădea în plasa unei carieriste. Dorea o femeie pe care să n-o intereseze decât liniștea familiei ei. Nimic mai mult. Era chiar așa de exigent?

Trebuia s-o ferească pe Jennifer de ea. Fetița lui nu trebuia să se atașeze de această femeie, așa cum o făcuse el. Rachel era o carieristă, dar chiar o putea compara cu Jessica? Oricum, nu o vedea renunțând la carieră doar pentru el și Jennifer. Zborul părea viața ei. De mică iubise asta.

Ajunse în fața casei soților Warner și recunoscu mașina lui Rachel. Era acolo! Nu voia s-o vadă din nou. Îi trezea sentimente pe care nu și le dorea. Dar nu avea de ales. Spera că Jennifer dormea. Suferise prea mult de pe urma despărțirii de mama ei. Nu voia ca fiica lui să mai treacă prin asemenea traume.

Se pregătea să sune, dar renunță. Nu voia să-și trezească fata. Bătu la ușă, dar nu primi nici un

răspuns. Încercă clanța și ușa se deschise ușor. Intră în sufragerie și simți cum îl năpădesc fel de fel de sentimente. Fiica lui era pe canapea, în brațele lui Rachel. Amândouă dormeau duse.

O privea pe Rachel și trăia niște sentimente mai profunde decât simpla dorință. Era nemachiată. Părea un copil puțin mai mare decât fiica lui.

Rachel se mișcă puțin și scânci ușor. Probabil visase ceva. Deschise ochii o clipă, cât s-o privească pe Jennifer. Apoi, zâmbind, se ghemui mai bine lângă ea.

Simțindu-i prezența, Rachel se trezi de-a binelea. Întredeschise ochii, ferindu-se cu o mână de lumină. Ty îi zâmbi, simțindu-se vinovat. Îi părea rău că o trezise. Dormea așa de frumos!

– Bună, gânguri ea.

Părea așa de vulnerabilă!

– Bună, șopti el.

Ce căutau ele două pe canapea? În inima lui Ty se învălmășeau sentimente contradictorii. Rachel îl atrăgea mai mult decât oricând, dar trebuia să-și păzească fiica de ea. Dacă ar fi iubit așa de mult copiii, până la vârsta asta trebuia să aibă și ea, măcar unul. Ce voia de la Jennifer a lui? Copilul ăsta trebuia protejat de femei ca ea. Ty știa că Rachel o place pe Jennifer. Dar numai de la distanță. Nu ar fi renunțat la carieră, pentru ea.

Rachel se ridică cu mare grijă, să nu deranjeze fetița și din brațe îi căzu un teanc de cărți. Le ignoră și o înveli drăgăstoasă pe Jennifer.

Imaginea era prea frumoasă ca să fie adevărată. Ty știa că nimic pe pământ, nu e așa de bun precum pare. Aparențele puteau fi înșelătoare. Și asta era dureros. Și pentru fiica lui putea fi foarte periculos.

– Hai în bucătărie, șopti Rachel trecând pe lângă el în vârful picioarelor. O cafea? întrebă ea punând ibricul pe foc.

– Ce cauți aici? întrebă el tăios.

Rachel îi aruncă o privire uimită.

– Tata nu se simte bine. Mama s-a dus cu el la spital. Am venit să am grijă de Jennifer.

Simțindu-se prost, Ty sări în picioare și îi luă fața în mâini.

– Ce are? Ai aflat?

– Da, în timp ce citeam povești, m-au sunat și mi-au spus că nu e nimic grav, dar trebuie să-l țină sub supraveghere, spuse ea mușcându-și buzele. Credeam că are probleme cu inima. Are doar o infecție la urechea internă.

Era așa de vulnerabilă și totuși așa de curajoasă! Îl impresiona. Se simțea incapabil s-o ajute în vreun fel. O luă în brațe, simțind nevoia s-o liniștească.

Ea nu se împotrivi. Își lipi tâmpla de umărul lui, abandonându-se.

Era așa de bine să o țină în brațe! Începu să-i maseze umerii încordați și simți cum ea se relaxează sub mâinile lui.

O mângâie ușor pe gât. Se simțea așa de bine! Nu voia să-i mai dea drumul. Ar fi vrut să o strângă în brațe toată noaptea.

Rachel îl privi drept în ochi, aproape, își linse ușor buzele și șopti:

– Mulțumesc.

Ty simțea imperios nevoia să o sărute din nou. Trebuia! Rachel nu se opuse. Voia să fie un sărut ușor, ca o mângâiere, dar sângele începu să-i clocotească în vine și o trase cu forță mai aproape, lipind-o cu totul de el.

Rachel se smulse și luând inițiativa, îl sărută sălbatic pe obraji, pe gât, mai jos, înnebunindu-l. Pasiunea nestăvilită erupse în el.

Îi descheie înfierbântată cămașa, își plimbă flămândă mâinile pe pieptul lui tare și începu să-i lingă senzual sfârcurile întărite. Ty îi prinse fesele în mâini și o trase mai aproape.

– Ty! strigă ea simțindu-i duritatea dintre picioare.

– Rachel! o strigă Jennifer din sufragerie, trezindu-i brutal din pasiunea covârșitoare care pusese stăpânire pe ei.

– Da, iubito, vin imediat, spuse Rachel îndepărtându-se de Ty cu regret.

Ty își încheie cămașa cu mâini tremurânde. O dorea pe Rachel cu fiecare părticică a corpului. Din tot sufletul. Nu i se mai întâmplase cu nici o femeie asta. Hotărârea lui de a o evita se evaporase în secunda în care o luase în brațe. O dorea cu disperare. Voia să o sărute, să o mângâie, să facă dragoste cu ea. Jennifer era destul de mare să înțeleagă relația lui cu Rachel.

Trebuia să-și revină, înainte de a se duce la fiica lui. Jennifer îl simțea când se întâmpla ceva în neregulă cu el.

*
* *

– Noapte bună, Rachel. Te iubesc, spuse Jennifer îmbrățișând-o.

– Și eu te iubesc, spuse Rachel sinceră.

Simțea privirea lui Ty ațintită asupra lor.

– O iubesc și pe mama, dar mai mult te iubesc pe tine. Mi-ar plăcea să stai cu noi.

– O, iubito, spuse Rachel roșind impresionată.

– Nu-ți place de tata?

– B...ba da. Sigur că-mi place.

– Atunci de ce nu te măriți cu el, ca să fim o familie adevărată?

De unde le veneau copiilor ideile astea? Ty începu să râdă și punându-și mâna pe umerii lui Rachel spuse:

– Bine, maimuțico, destul pentru noaptea asta. Vise plăcute.

Ty închise ușa și o privi pe Rachel ciudat.

– Noapte bună și ție, spuse ea repede, grăbindu-se spre camera ei.

*

* *

Dimineață, Rachel meșterea la elicopter, când îl simți pe Ty îndreptându-se spre ea.

– Termin imediat. O să plecăm în câteva minute.

Se simțea ca naiba. Îi era rușine de ceea ce făcuse noaptea trecută.

– Ce face Don? întrebă el rece.

Rachel nu se uită la el și îi răspunse:

– Bine. Îi dau drumul azi.

Părea încă foarte tulburat de cele spuse de Jennifer. Îi simțea iritarea. Doar nu credea că e așa de fraieră încât să ia în serios bălmăjelile unui copil!?

– Ai găsit o bonă pentru Jennifer?

– Da, mama ta mi-a recomandat o vecină.

Rachel se concentra cu greu la ce făcea. Prezența lui Ty o intimida. Stătea sprijinit de perete și o studia.

– Azi vom vizita mormintele vechi, nu-i așa?

– Da.

O asigurase că nu avea de gând să transforme mormintele străvechi în loc de pelerinaj turistic.

În jumătate de oră zburau deja deasupra deltei fluviului Mackenzie. Ty părea mai destins ca de obicei, dar nu vorbea și asta o scotea din minți pe Rachel. Trebuia să se bucure. Dacă vorbeau, ce puteau să-și spună?

Astă-noapte fusese gata să facă dragoste cu el. Sărutările lui, îmbrățișările, o înnebuniseră total. Se trezise sărutându-l mai mult, cerându-i mai mult. Dacă nu i-ar fi întrerupt Jennifer, ce s-ar fi întâmplat? Erau cât pe ce să... Dacă Jennifer n-ar fi pomenit de căsătorie... Ce o apucase? Copiii ăștia... Tare imprevizibili erau! Îl enervase pe Ty. Se vedea pe fața lui!

Cât avea să-i mai țină pasiunea asta insuportabilă? Era ceva exploziv, nebunesc, fără sens. Când o luase în brațe știuse că nu-i va putea rezista. Era convinsă că el dorea doar o relație trecătoare, dar nu-i mai păsa. Și chiar dacă prin absurd, Ty ar fi dorit ceva mai serios de la ea, relația tot n-ar fi mers. Erau foarte diferiți. El dorea o femeie de casă. Ea iubea zborul mai mult decât orice. Nu puteau să ajungă la un compromis.

Ea nu putea.

Era din ce în ce mai atașată de Ty și nu știa ce să facă. Dacă se mai ivea o situație similară cu cea de

noaptea trecută? Ce făcea? Ar putea să-l refuze? Ar dori să-l refuze?

Îl privi cu coada ochiului, analizând situația în care se afla. Era irezistibil. Voia să fie a lui. A lui Ty Brennan.

De obicei, Rachel zbura că plăcere deasupra deltei, dar azi se simțea incapabilă să admire peisajele.

– Uite un elan cu pui! spuse Ty, trezind-o din reverie.

Rachel se uită într-o doară.

Timpul trecea greu. Rachel nu avea chef să pornească o conversație. Ty nota de zor în carnetul lui, nepărând dornic să discute cu ea.

Aterizară și Rachel îl lăsă pe Ty să-și vadă de studiul său, printre morminte. Imaginea o dezola. Se duse singură pe stâncile de care se spărgeau valurile oceanului. Marea neliniștită îi sporea melancolia. Se trezi plângând. Doamne! Ce se întâmpla cu ea? Rachel Warner nu plângea niciodată!

Își vizitase tatăl la spital, de dimineață. Se simțea bine. Trebuia să iasă azi. Atunci de ce era nefericită?

O pasăre țipă deasupra ei. Își lăsă capul pe spate și văzu doi vulturi singuratici zburând alături. Își va putea găsi și ea vreodată perechea?

Îl dorea pe Ty. Nu doar fizic. Îl dorea cu totul. Voia să fie împreună, pentru totdeauna.

– Sunt frumoși, nu-i așa?

Rachel tresări speriată. Ty stătea alături de ea, admirând și el vulturii. De când stătea acolo? Spera că nu-i văzuse lacrimile, dar...

– De ce plângi?

Îi luă fața răvășită de lacrimi în palme.

– Spune-mi.

Rachel se scutură, îndepărtându-se puțin de el. De ce era așa de drăguț cu ea, acum, după atâta tăcere?

– Ești prea frumoasă ca să plângi, spuse el ștergându-i lacrimile de pe obraji.

Se simțea ca o prințesă în blugi și tricou. Ty o privea ca și cum ar fi fost cea mai frumoasă ființă de pe pământ. Dar ea știa că nu-l atrăgea decât fizic.

– Ochii tăi negrii și frumoși îmi transmit când dorință, când confuzie. Vreau să știu ce se petrece cu tine. Ce te supără, ce te deranjează?

– Oamenii nu sunt vulturi, spuse ea ca un copil care descoperise că nu exista Moș Crăciun. Nu stau împreună o viață.

– Uneori stau. Uită-te la părinții tăi. Sunt un cuplu deosebit.

Relația ei cu Ned fusese superficială. Cu Ty nu putea să fie astfel.

– Uneori... spuse ea cu un glas sfâșietor. Eu nu cred că mă voi mărita vreodată.

Dacă nu-l avea pe el, prefera să stea singură.

– Voi sta cu... munca mea. Îmi este suficient.

Trebuia să-i fie suficient!

*

* *

– Bine cel puțin că recunoști.

Ty se retrase brusc. Deci până la urmă o spusese. Temerile lui se adeveriseră. O interesa doar munca ei! Nu mai avea loc pentru altcineva. Nu voia să mai facă loc și altcuiva, în viața ei. Rachel Warner semăna cu Jessica!

Noapte trecută fusese un prost, crezând că Rachel și Jennifer puteau fi prietene. Jennifer era doar un copil. Ce-i venise să pomenească de căsătorie? Rachel era o carieristă înnăscută. Era dezamăgit și nu voia să recunoască. Știuse de la început asta. Cum de trecuse așa de ușor peste acest fapt, capital în fond, pentru el? Dorea să fie singur.

Nu știa cum să-i spună fetei lui că n-o mai puteau vedea pe Rachel niciodată. Jennifer se atașase de ea. Îi spusese că o iubește. Și copiii nu mint. Era așa de vulnerabilă fetița lui! Nici lui nu-i era ușor. Cum putea s-o evite pe Rachel? Dorea cu adevărat asta? Era singura soluție. El și fata lui se atașaseră prea mult de Rachel! Trebuia să rupă pisica în două! Acum sau niciodată.

Astăzi era ultima zi petrecută cu Rachel.

– Ty?

Ce dorea? De ce îl urmărea?

– Poftim?

Nu se întoarse spre ea. Rămase nemișcat. Auzi pașii ei îndepărtându-se.

*

* *

A doua zi era sâmbătă. Rachel era fericită că avea zi liberă. Nu dorea să-l mai vadă pe Ty. Îi făcea rău. Se simțea cu el ca într-un zbor pe furtună. O clipă era dulce și bun, ca apoi să devină rece și indiferent. Nu-l înțelegea. Nici pe ea nu se înțelegea. De ce îi păsa atâta de un om care nu dădea doi bani pe sentimentele ei? Dimineața era caldă și însorită. Dar asta nu-i aducea bucurie în suflet. Se hotărî să-și viziteze părinții. Poate va trece și pe la Jim. Trebuia să facă ceva, orice, numai să stea departe de Ty.

Mai târziu, când parcă în fața casei părinților ei, auzi voci de copii venind din interior și o văzu pe Jennifer jucându-se cu copiii vecinei.

– Rachel! strigă fetița alergând fericită spre ea.

– Bună, iubito. Nu credeam că o să ne vedem azi, spuse ea sărutându-i căpșorul roșcat.

O durea sufletul, gândindu-se că dulceața aceea de copil putea fi a ei.

– Mă joc cu Susan. Vrei să ne duci în parc, dacă ne dă voie mama lui Susan?

– Sigur, zâmbi ea.

Dacă nu putea fi cu Ty, măcar era cu fiica lui. I se strângea inima privind-o. Semăna așa de mult cu tatăl ei!

Intră în casa părintească. Mama și tatăl ei stăteau pe terasă, la soare, și beau limonadă.

– Bună, spuse ea sărutându-și părinții. Bine ai venit acasă, tată. Să nu ne mai sperii așa!

– Azi semnez actele, îi spuse el.

– Vinzi compania?

– Da.

– Mă bucur. Felicitări. E timpul să vă mai odihniți și voi! Ați muncit o viață! Trebuie sărbătorit evenimentul. Hai să cinăm diseară în oraș. Te simți în stare, tată?

– Ba bine că nu, răspunse acesta indignat.

– Uite cum facem, hotărî Claudia, strângându-și soțul de mână. Mergem împreună cu Don să semneze actele și vedem dacă cinăm în oraș sau comandăm ceva, bine?

Priveliștea era emoționantă. Erau o familie adevărată. Pe Rachel o durea gândul că ea nu va putea avea niciodată o familie a ei. Ce se va întâmpla cu ea când părinții ei nu vor mai fi?

Își alungă gândurile sumbre din minte și se concentră la discuția cu părinții ei.

Amintindu-și de promisiunea făcută lui Jennifer, se duse la vecină, să vadă cum stăteau lucrurile.

Mama lui Susan le dădu voie să plece, așa că Rachel, Jennifer și Susan se duseră în oraș să cumpere gogoși și pateuri.

Pe drumul de întoarcere, Jennifer se trezi strigând:

– Tata!

Ty trecuse cu mașina pe lângă ele, dar spre ușurarea lui Rachel, nu le văzuse.

– Niciodată nu mă aude, spuse Jennifer cu năduf. Rachel? Ai zis că ne oprim în parc.

– Am zis, am zis! Acuma ce pot să fac? se prefăcu Rachel supărată.

Jennifer izbucni în râs și alergă la leagăne. Susan o urmă.

– Dă-ne huța! ceru imperativ Jennifer.

Fetița asta știa ce voia!

Douăzeci de minute mai târziu, Rachel stătea pe bancă, bucurându-se de o după-amiază superbă, urmărind cu regret cele două fetițe care nu aveau stare. Oare ea va avea o fată a ei?

Pe ea n-o oboseau copiii. Îi iubea. O iubea pe Jennifer. Oare o iubea doar pentru că era fata lui Ty? Nu, nici măcar ea nu credea asta. Fetița era pur și simplu o dulceață.

Jennifer se întoarse spre ea și flutură din mânuță. Rachel o salută și ea, zâmbind, simțindu-se pentru prima oară, după multă vreme, mult mai calmă, când...

– Cred că *mie* îmi face cu mâna!

Din spatele ei venea o voce familiară.

Capitolul 8

Ty o privea, gata de harță. Îi venea să o scuture bine pe femeia asta!

– Ai de gând să frângi inima copilului meu?

– Ce vrei să spui? întrebă Rachel cu ochi înnegurați.

– Te dai bine pe lângă Jennifer, asta mi-e clar!

Rachel nu răspunse. Ty știa că o rănise, dar nu avea altă cale.

Se pregătea să-i mai zică vreo două, dar se răzgândi. Trebuia să-i spună. Trebuia să vorbească cu ea de ieri. Rachel vorbise limpede. Căsătoria nu era pentru ea. Nu că ar fi vrut să se însoare cu ea! Nu puteau discuta acolo. Fata lui era la doar câțiva metri depărtare.

Gândul la discuție îi făcea rău. Nu dădea doi bani pe ce credea Rachel Warner. A! O dorea fizic! Asta

era altă poveste! Nu putea să-i permită să intre cu picioarele în mica lui familie. Fetița lui era cea mai importantă ființă de pe pământ. Femei putea să aibă oricând!

Trecuse peste durerea despărțirii de Jessica, putea să treacă și peste Rachel cu care, în fond, nu avea nimic de împărțit.

Luă o gură zdravănă de aer, încercând să-și calmeze emoțiile. Era așa de aproape de ea. Chiar și acum, în ceasul al doisprezecelea tot nu se putea stăpâni. Îi venea s-o ia în brațe și să lase totul baltă. Să nu-i mai pese de nimic. Să nu se mai gândească la viitor.

– Ce vrei să spui? Cum adică mă dau bine pe lângă Jennifer? Cum adică să vreau să-i frâng inima???

– De fiecare dată când vă întâlniți nu faci altceva decât s-o rănești.

Rachel avea lacrimi în ochi. Părea consternată.

Ty încercă să se țină tare și îi explică:

– Nici măcar nu înțelegi, nu?

Rachel își strânse buzele și scutură din cap neajutorată:

– Nu. Nu înțeleg.

– Nu vreau să te mai întâlnești cu Jennifer. Te place prea mult. E un copil. N-o să înțeleagă ce se întâmplă, peste o lună, când tu nu vei mai fi lângă ea. Îi trebuie o relație stabilă. O mamă care să fie

lângă ea, oricând. Te iubește din ce în ce mai tare. O răsfeți, îi dai atenție. Nu vreau ca fiica mea să mai treacă printr-o traumă. Mama ei a reușit s-o îndurereze destul. Am făcut totul ca s-o scot din starea asta. Acum vii tu ca să strici totul?

Rachel plângea nestăvilit. Ty o privea neputincios. Se blestema pentru ce-i făcuse, dar trebuia să i-o spună. O mângâie pe obraji, nemaigăsindu-și cuvintele. Îi era milă de ea. Îl durea sufletul.

– Nu voiam... să te rănesc... Am făcut asta... pentru fetița mea...

*

* *

– Nu voiai să mă rănești? hohoti ea, privindu-l uimită.

Doamne! O spusese. Se temea pentru copilul lui. Voia s-o îndepărteze de ea. Se aștepta să-i spună asta odată și-odată. Dar nu credea că va reacționa așa. O durea îngrozitor.

Ty se întoarse și se îndepărtă de ea, cu umerii căzuți.

De ce o făcuse? Jennifer fusese rănită de mama ei, dar învățase repede să aibă încredere în oameni. Prietenia cu Rachel dovedise asta. Ty era acela care nu învățase să aibă încredere în oameni. El era acela care nu-și revenise. Doar lui îi era frică să se apropie

de cineva. Nu putea să-l lase să-i facă asta. Nu avea de ce s-o învinuiască.

– Nenorocitule! spuse Rachel tremurând de indignare. Problema nu sunt eu și nici Jennifer. Problema ești tu! Ești bolnav. Și nici nu o să te vindeci, pentru că nu recunoști! Îți găsești scuze al naibii de plauzibile!

Îi aruncă în brațe sacoșa cu gogoși și pateuri.

– Du fetele acasă și găsește o scuză bună! spuse ea făcând stânga-mprejur.

*

* *

Ty o urmări din priviri, cu sentimente contradictorii, cum se îndepărta hotărâtă. Ce naiba bălmăjise femeia asta? Cum adică era bolnav? Nu-i mai păsa nici un pic de Jessica.

Era ceva adevărat în ceea ce spusese Rachel. De când se despărțise de Jessica, fusese mult mai atent la femei. Păstrase garda sus. Nu-și permisese să se atașeze prea tare de vreo femeie. O ferise și pe Jennifer de asta. Și avea motive foarte întemeiate să o facă. Avusese doar relații trecătoare.

De data asta lucrurile îi scăpaseră de sub control. Rachel fusese o greșeală. Crezuse că o poate trata ușor, dar nu reușise.

Voia o mamă pentru Jennifer. De Rachel nici măcar nu putea fi vorba! Recunoscuse cu gura ei că nu voia să se mărite, că nu-și dorea nimic mai mult decât cariera ei. Era adevărat că se înțelegea perfect cu fata lui.

Nereușind să înțeleagă nimic și realizând că pe măsură ce analiza situația, aceasta devenea mai complicată, Ty se întoarse să strige fetele. Făcuse ce trebuia să facă.

Jennifer alergă spre el și el simți cum i se frânge inima. Pentru fetița lui, bineînțeles! Că doar nu pentru sine. O îndepărtase definitiv pe Rachel din viața lor. Și cât o mai dorea! Fizic, bineînțeles!

Trebuia să-și găsească o femeie! Asta era! O femeie care să-i potolească dorința de Rachel! Doamne! Era pierdut!

*

* *

Rachel ajunse acasă și se grăbi să intre sub duș. Simțea nevoia să se curețe. De atingerile lui Ty, de mângâierile lui, de tot!

Se mințise singur. Și credea că o păcălise! Ha! Îi spusese adevărul în față și plecase fără să-i mai aștepte replica. Nici nu mai avea ce să-i spună. Putea doar să o mintă, ca de obicei.

Ty era un nemernic. Asta era clar! Rachel ieși din duș și concluzionând, începu să se șteargă energic. Ce avea să se facă fără Ty Brennan? Asta rămânea de văzut. Oricum, nu mai era nevoită să dea nas în nas cu el și nici să stea sechestrată alături de el, în cabina strâmtă a elicopterului.

Viața ei fără Ty părea... goală.

Brusc i se făcu cald și începu să deschidă geamurile, când sună telefonul.

– Alo? spuse ea încercând să-și stăpânească tremurul vocii.

Era mama ei.

– Ce faci, dragă?

– Bine.

– Ty spunea că te doare capul...

– A, mi-a trecut.

– Mai vii la noi?

– Daaa.

– Poți să vii după ce semnăm noi actele. Între timp, tu odihnește-te.

– Mulțumesc.

– De ce?

Chiar, de ce-i mulțumea? A, că o salvase. Nu mai suporta să-l vadă din nou pe Ty.

– Pentru telefon.

Lual-ar naiba pe Ty Brennan! Cu cât se gândea mai mult la el, cu atât îl înțelegea mai bine. Tipul era clar rănit! Suferea după eșecul mariajului său. Și o

folosea pe Jennifer ca scuză. Fetița se atașase de ea. Știa asta. Ty era acela care se temea să se implice. Cel mai bine era să plece cât mai repede din oraș. Spera că după această scena, va avea bunul simț să plece. Nu avea încotro. Se lovea de Jennifer în fiecare zi.

De obicei, Rachel se simțea bine acasă. Ea singură își crease decorul reconfortant. Mobilierul era simplu, din lemn natur, covoarele erau rustice, țesute de mână, și din loc în loc, dădeai de diverse lucrări de artă locală.

Voia doar să se relaxeze. Deschise casetofonul stereo, alegând o muzică liniștitoare, orchestrală, și se scufundă în canapeaua de piele albastră. Purtată de ritmurile domoale, închise ochii și pierdu noțiunea timpului.

Când se trezi, începu să țipe de uimire. Nu știa dacă visează sau este trează. Ty stătea în fața ei și o privea. De când? Dintr-o dată realiză că o acoperea doar un prosopel minuscul.

Ty își dădu seama de stânjeneala ei și se întoarse cu spatele, micșorând volumul casetofonului.

– Ce cauți aici? tună ea. Cine naiba te crezi să intri așa peste mine? Cu ce drept vii aici?

Ty se balansa stânjenit, cu mâinile în buzunare, de pe un picior pe altul. Purta un costum care-i stătea foarte bine. Dar ce nu-i stătea lui bine?

– Am venit să... să-mi cer scuze.

Rachel se încordă. Ce mai voia de la ea?

– Lasă-mă să pricep și eu ceva. Mai devreme mă acuzi că-i frâng inima fiicei tale și acum îți ceri scuze?

– Daaa... M-am gândit mai bine la ce ți-am spus. Cred că am fost un pic... impulsiv.

– Un pic impulsiv? Asta nu-i nimic. Cum de ți-ai permis să mă compari cu fosta ta nevastă?

– Ai dreptate, spuse Ty.

Ochii lui păreau sinceri. Rachel încercă să nu se lase păcălită.

– Nu aveam nici un drept să-ți vorbesc așa. Poți să mă ierți, Rachel?

Rachel se întoarse cu spatele la el. Nu voia să cedeze așa ușor.

– Nici măcar nu mă cunoști. Tu nu știi nimic despre mine. Nimic, înțelegi?

– Ai dreptate, te-am judecat greșit. Am considerat cariera de pilot ca cel mai important lucru din viața ta. Tu ai zis asta. Tu ai spus că ți-e suficient. Că nu mai ai loc de altceva. Am dreptate? Ajută-mă să înțeleg!

– Mi-am dorit dintotdeauna o căsnicie fericită, o familie a mea, cu copii. Cariera nu mă împiedică să am și asta. De fapt nu au nici o legătură. Un lucru nu-l exclude pe celălalt. Asta sunt eu. Îmi place să zbor. Face parte din mine.

Rachel făcu o pauză și se hotărî să-i explice motivele ei.

– Știi, odată, am crezut că iubesc. Ned era un bărbat ca tine, Ty. Afacerist, bogat, credea că mă poate cumpăra, că deține drepturi depline asupra mea. Nu m-a iubit nici o clipă. Era prea egoist. M-a folosit și m-a părăsit, când nu a mai avut nevoie de mine. Nu voi mai face greșeala asta. Nu mă voi mai lăsa folosită. De asta am un fel de aversiune față de tine. Cred că ți-ai dat seama. Faci parte din categoria aceea de bărbați...

Ty se apropie de ea, începu so mângâie și se apropie s-o sărute, dar Rachel se retrase, în defensivă.

Dar canapeaua din spatele ei o făcu să-și piardă echilibrul și căutând un punct de sprijin, se agăță de el. Luat pe nepregătite, Ty se dezechilibră și se treziră căzând unul peste altul, pe canapea.

Rachel rămase fără suflare. Dar nu greutatea lui era de vină. Pieptul tare al lui Ty îi strivea sânii.

O privea provocator, cu buze umede, flămânde. Mirosul lui seducător o înnebunea. Simțea că-și pierde rațiunea. Nu! Nu din nou! Își adună toate forțele și încercă să-l împingă.

– Dă-te la o parte!

– Ți-a spus cineva până acum, cât de frumoasă ești când te înfurii?

– Ha! Ha! Foarte nostim! Acum mișcă-te!

Nu-i păsa cât de rău îi părea lui Ty pentru ce făcuse. Asta nu schimba cu nimic situația. Tot nu era capabil să-și depășească inhibițiile.

– Să nu crezi că am năvălit în casa ta, așa, de capul meu. Am sunat, am bătut la ușă până n-am mai putut și tot nu mi-ai răspuns. Ce vină am eu, dacă ușa era deschisă? Am luat-o ca pe o invitație.

– Asta nu e o invitație! spuse ea zvârcolindu-se sub el. Hai, mișcă de-aici!

– Dacă te mai zbați mult, zâmbi el amenințător, s-ar putea să suporți consecințele.

– Ei! pufni Rachel roșind, conștientă de reacția corpului lui.

– De zeci de ori am visat să stau așa pe tine, șopti Ty provocator.

– Nu știu ce vrei să spui, replică ea simțind cum cedează.

Ty îi sărută lobul urechii și-i murmură:

– Mincinoasă mică.

– Ce drept ai să faci asta, după felul în care te-ai purtat cu mine? încercă ea să joace dur.

– Ai perfectă dreptate, spuse el, lipindu-și buzele de ale ei. Îmi pare rău. De fapt pentru asta am și venit. Să-mi cer iertare. Mă ierți?

Rachel închise ochii primindu-i sărutările, învinsă. Limba lui explora insistentă și Rachel cedă, răspunzându-i. Îl luă în brațe, strângându-l mai aproape de ea.

Trebuia să-l respingă, să-i spună să se oprească, s-o lase în pace. Dar nu putea.

Îl iubea! Gândul acesta o făcu să-i tresalte inima. Asta era! Îl iubea pe Ty Brennan, așa cum nu iubise pe nimeni până atunci. Ce tot spunea! Ea niciodată nu iubise. Ned? Sentimentele ei de atunci erau o replică palidă față de ce simțea pentru Ty.

Nu mai putea să-l oprească. Nu mai voia să-l oprească. Avea pentru el sentimente mult mai profunde decât dorința fizică. Asta era dragoste. Pe el îl așteptase o viață.

Ty își coborî capul spre marginea prosopului, frecându-și obrazul de pielea ei fină, căutându-i sânii.

Rachel își încleștă degetele în părul lui, împingându-i capul mai jos, pe sânii întăriți. Trupul i se arcui de plăcere, când gura lui Ty îi găsi.

– Te rog! se trezi ea strigând.

– Ce mă rogi? întrebă el privind-o cu ochi înnegurați.

Rachel nu-i răspunse, și când el se aplecă din nou asupra ei, Rachel nu mai rezistă.

– Ty!

În acel moment îi smulse prosopul de pe ea, lăsând-o goală, sub privirile lui înfometate.

– Ești frumoasă, Rachel, îi spuse el cu voce răgușită. Ești cea mai frumoasă. Te doresc.

Rachel era prinsă în mrejele lui. Trupul îi ardea de pasiune și dorință.

Ty începu s-o sărute mai tare, mai hotărât, mai adânc. Făcea dragoste cu gura ei. Dar Rachel dorea mai mult. Avea nevoie de el, tot.

Ty se ridică și începu să-și desfacă încet nasturii cămășii.

– Vrei să ne oprim? o întrebă el ezitând.

Rachel îi privi pieptul bombat, acoperit de fire de păr scurte, moi și cârlionțate. Simți cum gura i se umezește de dorință. Își coborî ochii mai jos, spre abdomenul lui plat, acolo unde firele de păr se strângeau într-o dungă subțire și nemairezistând impulsului, îi desfăcu fermoarul pantalonilor.

Dintr-o dată, cineva sună la ușă. Rachel înțepeni. Se priviră încremeniți.

Soneria nu se mai oprea.

– Rachel! Rachel, ești acasă?

Era vocea mamei ei.

– Doamne! Sunt ai mei! șopti ea agitată, ca o adolescentă prinsă asupra faptului.

Înțelegându-se din priviri, Ty se grăbi să-și încheie cămașa și pantalonii și porni spre ușă. Rachel fugi în dormitor și-și trase la repezeală niște pantaloni scurți și un tricou. Simțea că arde de rușine.

Se privi în oglindă. Avea părul în dezordine și buzele arse. Fața îi era roșie toată și ochii îi străluceau dilatați. Părea drogată. Încercă să se calmeze. Nu putea da ochii cu părinții ei în halul în care arăta.

Dacă nu apăreau părinții ei, în momentul ăsta ar fi fost a lui Ty. Asta după ce își jurase atâta să-l dea uitării!

Luând o gură de aer, își luă inima-n dinți și ieși din dormitor. Părinții ei o întâmpinară zgomotos.

– Rachel, ești aprinsă la față. Ți-e bine?

– Da. Nu am nimic. E cam cald aici, spuse ea evitând privirea lui Ty.

– Ai drepate. E foarte cald aici, spuse Claudia privindu-l pe Ty. Nu știam că ai musafiri.

– Nici eu nu mă așteptam să apară Ty.

– Mmm, murmură Claudia privindu-i cu subînțeles.

– Nici noi nu știam că vii aici, Ty, interveni Don. Tocmai am semnat actele, îi explică el lui Rachel. Ty este noul proprietar al companiei de elicoptere Northern.

– O, felicitări! spuse ea simțindu-se copleșită de resentimente.

Oficial, Ty era șeful ei și o simțea ca pe o amenințare. Își aminti torsul lui musculos deasupra ei și roși de indignare. Șeful ei îi făcuse avansuri. Calmul afișat de el o enerva.

– Am luat o șampanie, ca să sărbătorim, spuse Don. Ce zici, Ty? Stai și tu cu noi?

Rachel își mușcă buzele, sperând să refuze. Voia să plece. În preajma lui se simțea amenințată.

Ty o privea uimit.

– Mi-ar face plăcere.

Ce mai avea acuma? Ar fi trebuit să se simtă ca într-o familie mare și fericită. Degeaba se scuzase Ty, degeaba erau înnebuniți unul după celălalt. Ty nu o voia cu totul. Nu o voia în apropierea fiicei lui.

– Pahare! strigă Claudia făcând-o pe Rachel să tresară.

Se grăbi spre bucătărie. Se simțea mai rău ca de obicei. Nu putea să se poarte cu Ty ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Don turnă șampania și toastă:

– În cinstea noului proprietar! Să-ți meargă bine!

Rachel duse paharul la buze, simțind privirile lui Ty ațintite asupra ei. Îl ignoră prefăcându-se că n-o interesează și se duse la măsuța de cafea.

– La fel și vouă, răspunse Ty, ridicând paharul. Să fiți sănătoși!

Don și Claudia se priveau înroșiți de fericire. Iubirea lor părea aproape tangibilă. Rachel întoarse privirea jenată. Momentul acela era prea intim. Ty se uita la ea cu subînțeles.

Doamne! Era așa de îndrăgostită de el! De ce n-avea și ea noroc în dragoste, ca părinții ei? Era mai bine că părinții ei apăruseră la timp, să-i întrerupă. Dacă făceau dragoste nu rezolvau nimic. Dimpotrivă.

– Și de acum încolo, ce aveți de gând să faceți? V-ați plănuit ceva? întrebă Ty.

– Da. Am vrea să călătorim, spuse Claudia privindu-l pe Don.

– O să ne cumpărăm o rulotă și când va veni iarna, ne vom duce în sud.

– Minunat, spuse Ty.

În loc să se bucure pentru părinții ei, Rachel se simți mai singură ca de obicei, părăsită, de parcă ei ar fi plecat mâine.

– Asta înseamnă că n-o să mai ai grijă de copii, mamă? întrebă ea.

– Da, răspunse Claudia luând o gură de șampanie.

– Atunci mă simt nevoit să apelez la altcineva, spuse Ty zâmbind.

– De ce? întrebă Don. Vrei să te stabilești în Inuvik?

Rachel își înfipse unghiile în palme privindu-l stresată pe Ty.

Nu se putea să rămână aici. Trebuia să plece. Trebuia să iasă din viața ei. Nu suporta ideea să-l simtă așa aproape. Îi păsa prea mult de el. Nu-i rezista.

– Nu e nimic sigur, deocamdată, răspunse el evaziv.

Claudia începu să vorbească despre Jennifer și subiectul se schimbă. Dar lui Rachel nu-i scăpase faptul că Ty nu negase total ideea și nici nu păruse încântat că fusese întrebat.

Capitolul 9

Rachel nu trebuia să cumpere de la piață decât lapte. Nu mai suporta liniștea din casa ei. Era vineri și lipsa de activitate o înnebunea. Trebuia să facă ceva, așa că ieși repede afară.

Nici la serviciu nu mai avea cine știe ce de făcut. Săptămâna se scursese cu viteza melcului. Asta nu avea nimic de-a face cu Ty. Nu-l mai văzuse de sâmbătă. De fapt, îl evitase. Ty o căutase în disperare la telefon, lăsându-i mesaje, dar Rachel nu-i răspunsese la nici unul. Nu aveau ce să-și spună. Dacă-i auzea vocea la telefon, închidea. Ceea ce se întâmplase între ei, sâmbăta trecută, nu modifica datele problemei. Ty trebuia să înțeleagă asta.

Se temea să nu se întâlnească cu el la serviciu. Dar Don stabilise cu Ty să mai rămână în funcție

până la vară. Din cauza bolii după care se resimțea, Don o lăsă pe Rachel să aibă grijă de toate. Se descurca la fel de bine ca el, dar avea sentimentul că face treabă în locul lui Ty. În fond, Northern era a lui. Dar tatăl ei o rugase să-i țină locul o săptămână.

Ty nu frecventa locul unde-și făcea ea piața, așa că nu se temea că putea da nas în nas cu el. Deși îl evitase, peste tot pe unde se ducea, auzea vorbindu-se despre el. Ty dona bani echipei de fotbal a copiilor, Ty făcea o mare afacere, cumpărând o companie de turism, Ty deschidea balul primăriei. Peste tot Ty, Ty și iar Ty. Era în centrul atenției publice.

Și Claudia era cel mai mare fan al lui. Când se întâlneau, nu-i povestea altceva decât despre Ty. Auzise că urma să mai cumpere două elicoptere pentru Northern.

După ce cumpără laptele și niște ziare, Rachel se așeză pe o bancă la soare, să se mai relaxeze. Deschise un ziar și chipul zâmbitor al lui Ty, pe o pagină întreagă, o scoase din pepeni. Era de groază! Împături nervoasă ziarul și-l aruncă în sacoșă. Omul ăsta era prea popular! Prezența lui în viața publică îl eclipsa chiar și pe primar.

Cineva o strigă. Se întoarse și o văzu pe Elizabeth. Dacă și ea începea să-i vorbească de Ty...

– Bună, o salută Elizabeth voioasă, așezându-se lângă ea. Ai auzit ce mi s-a întâmplat?

Ochii ei verzi străluceau de încântare.

– Ce? întrebă plictisită Rachel.

– Am fost promovată! Îți vine să crezi?

– Vai, Elizabeth! Felicitări!

– Știi că mă temeam pentru slujba mea. În loc să fiu dată afară, am urcat în grad! La început m-am speriat de responsabilități. Credeam că nu voi face față. Dar Ty mi-a spus că are încredere în mine.

– Așa și trebuie.

– E un tip pe cinste, să știi! Se pare că vrea să ne scoată în lume. Știai că mai construiește un hotel?

– Nu. Crezi că e cazul?

Cine naiba se credea Ty? Vreun Moș Crăciun? Rachel avea resentimente față de el, dar era suficient de sinceră să admită că încă tânjea după dragostea lui. Îl iubea. Și voia să știe o lume întreagă asta. Dar așa ceva era imposibil. Nu trebuia să se facă de râs. Ty nu voia nimic serios de la ea. Trebuia să stea cuminte, în banca ei.

– Să știi că da. Cu afacerile pe care le-a pus pe picioare, o să asistăm la o explozie demografică.

– Serios? întrebă Rachel cu gândul în altă parte.

– Da. A! Organizează o petrecere cu toți oamenii implicați în afacerile lui. Abia aștept.

Gelozia își arătă colții. Cât de apropiați erau Ty și Elizabeth? Rămăseseră doar la stadiul profesional? Elizabeth îl adora! Ty ce simțea pentru ea? Oricum,

el căuta o mamă pentru Jennifer. Și Elizabeth era așa de picantă! Clar, genul lui Ty! Doamne! Oricine putea să fie, numai Elizabeth nu!

– Ești invitată și tu, bineînțeles!

'Bineînțeles?'

– Poftim? De unde știi?

– De la el. Tu, părinții tăi, Jim, toți sunteți invitați! Sala de banchete a hotelului e gata renovată. Arată perfect!

– Și pe când...?

– Săptămâna viitoare. Grozav, nu?

– Da... Grozav! spuse Rachel acră.

– Dar ce-i cu tine, dragă?

– Nu prea am chef de petreceri.

– E, nu ai chef! o îngână Elizabeth. Trebuie să vii! A! Mi-am adus aminte încă ceva. Ty se mută definitiv în Inuvik!

– Poftim???

Rachel era consternată și nu încerca să ascundă asta.

– Da, da! Asta e sigur! Deja își caută o casă.

Nu! Nu putea fi adevărat!

– Ascultă! Chiar dacă nu-l înghiți, trebuie să vii la petrecere! Îți promit că o să te distrezi pe cinste. Oricum, Ty o să fie așa de ocupat, încât nici n-o să aibă timp să te deranjeze. Hai, promite-mi că vii!

Soarele strălucea în părul roșcat al lui Elizabeth și Rachel nu știa dacă să-și strângă prietena în brațe

sau s-o ia de gât. Într-un fel avea dreptate. De ce să nu se distreze? Părinții ei sigur veneau. Putea să stea la petrecere cu ei. Nu era în pericol.

– Ei? Ce zici? Să știi că nu accept un refuz! spuse Elizabeth ridicându-se de pe bancă.

– Stai! Trebuie să mă mai gândesc.

– Să nici nu aud! Ia-ți o rochie trăsnet și dă-l gata.

– Pe cine să dau gata?

– Pe Ty Brennan, desigur, replică ea întorcându-se cu spatele și plecând.

Rachel se hotărî. Se va duce la petrecere! Se va îmbrăca în cea mai frumoasă rochie, se va coafa și îi va mânca mâncarea și îi va bea băutura lui Ty Brennan! Așa!

Era o după-amiază caldă și însorită și Rachel se hotărî să se plimbe prin parc. Dintr-o dată o văzu pe Jennifer. Stătea în leagăn și Ty o împingea.

Încercă să facă stânga-mprejur și să dispară neobservată, dar prea târziu. Jennifer o văzuse și începuse să strige după ea.

Rachel se întoarse și o văzu pe fetiță alergând spre ea. Abia acum realiză cât de mult îi simțise lipsa. Jennifer îi era foarte dragă. O plăcea mult. Și-ar fi dorit să aibă o fată ca ea. Ce ușor s-ar fi rezolvat lucrurile dacă Ty ar fi iubit-o, la fel cum îl iubea ea! Dar gândurile acestea utopice trebuia să și le scoată cât mai repede din minte. Altfel... simțea că înnebunește.

– Rachel! strigă Jennifer sărind în brațele ei.

– Ce faci? se forță ea să-i zâmbească.

– Știi că ne mutăm în Inuvik? o întrebă fetița luând-o de mână.

– Da.

Îl văzu pe Ty apropiindu-se și simți cum începe să tremure. Bărbatul ăsta o făcea să reacționeze teribil de intens.

– Nu te bucuri? insistă Jennifer.

– Ba da, minți Rachel.

– Poate te măriți cu tata și atunci o să ai doar tu grijă de mine.

– Nu cred... spuse ea gânditoare.

– De ce? Nu vă înțelegeți? Să știi că și eu mă mai cert cu Peter.

Se referea la băiețelul de care avea grijă Claudia.

– Ooo! Cum așa?

– Da, ne mai certăm, ne mai împăcăm, dar mie tot îmi place de el.

– Și... Și mie îmi place de tatăl tău! spuse Rachel simțind cum i se pune un nod în gât.

– O să-i spun neapărat asta. Dacă află, sigur o să se însoare cu tine!

– Jennifer! Nu!

Ty stătea la câțiva metri distanță de ele. Era îmbrăcat sport, într-un tricou și blugi. Stătea cu brațele încrucișate și le privea. Avea niște ochi care exprimau dezaprobarea. Nu-i convenea să-și vadă fiica în compania ei.

Rachel simți nevoia să fugă și se trezi vorbind:

– Nu, Jennifer, pentru că și eu mă mut. Plec din Inuvik! Definitiv.

Ty făcu un pas înainte. Deci le auzea ce vorbeau! Ce-i venise să spună asta? Acum răul era făcut. Nu mai putea să dea înapoi. Din instinct de conservare, îi venise cea mai bună idee. Dacă Ty rămânea, ea trebuia să plece.

– Nu! strigă Jennifer. De ce?

– Chiar așa, Rachel. De ce? întrebă și Ty apropiindu-se.

Ochii lui aruncau săgeți, dar Rachel îl înfruntă.

– Înainte să plec, o să te mai plimb o dată cu elicopterul, îi spuse ea lui Jennifer, ocolind răspunsul pentru Ty. Asta dacă tatăl tău ne dă voie.

– Tata? De ce să nu ne dea voie?

– Pentru că acuma sunt elicopterele lui, spuse ea cu amărăciune.

– Da??? Iupiii!!! Înseamnă că și eu pot să conduc unul, nu-i așa?

– Nu, zâmbi Rachel. Trebuie să aștepți întâi să mai crești puțin.

– Dar când o să fiu de vârsta ta...?

– Atunci o să poți. Jennifer, Jennifer, oftă ea, semeni mult cu mine. Și eu îmi doream să zbor, de când eram mică. Și acum îmi place să zbor, mai mult decât orice altceva.

– Și mie o să-mi placă să zbor.

– Sunt convinsă, zise Rachel zâmbindu-i tristă. Acum trebuie să plec.

– Pa, Rachel. Ne mai vedem zilele astea, da?

– Da...

Jennifer o îmbrățișă strâns și fugi la joacă. Ty rămăsese nemișcat și o sfredelea din priviri. Probabil era supărat că-i încurajase fata să se facă pilot. Treaba lui! Ea oricum pleca din oraș.

– Ce vrei să spui? Cum adică pleci din Inuvik? întrebă el tăios.

Rachel își ridică bărbia tremurândă și îl înfruntă.

– Nu poți să pleci din Inuvik! hotărî el.

– Nimic nu mă mai leagă de orașul ăsta.

– Părinții tăi, de exemplu!

– S-au pensionat și au de gând să călătorească.

– Atunci slujba ta.

– Pot găsi și-n altă parte slujbe.

– Cum? Ai fi în stare să renunți la zbor?

– Da, spuse ea învinsă.

– Asta... din pricina mea?

Rachel se întoarse să plece. Nu mai suporta să-l vadă. O durea.

– Nu fugi, Rachel! Nu fugi de mine, spuse el cu o voce aproape rugătoare.

Ty o dorea. Îi era clar. Dar nu era suficient. Ea voia mai mult. Voia totul.

– Ce să fac ca să te conving să rămâi?

Nu-i răspunse. Îi venea să strige că-l voia pe el. Dar asta era imposibil. El nu putea sau nu voia asta. Era un zid între ei. Nu putea să-i fie doar amantă.

– Rachel, murmură el încercând s-o atingă.

– Termină! strigă ea, speriată.

Ty îi ridică bărbia, forțând-o să-l privească. Îi frângea sufletul. Voia să fugă, dar picioarele n-o ascultau. Era sub vraja lui.

– Dacă pleci, o să regreți.

– Nu! izbucni ea cu privirea înflăcărată. Dacă rămân o să regret.

Și fugi.

Decizia ei era pripită, impulsivă, dar părea singura și ultima ei soluție. Trebuia să se rupă din mrejele lui Ty Brennan. Pasiunea ei era prea mare pentru un oraș ca Inuvik. Simțea că nu poate respira, știindu-l pe Ty așa de aproape de ea. Trebuia să se mute în alt oraș, mai mare. Să o ia de la zero. Asta o speria foarte tare. Îi plăcea să zboare. Doar asta știa să facă.

Rachel ajunse acasă pe la cinci după-amiaza. Deși era devreme, se simțea epuizată. Se trânti în pat și-n scurt timp adormi.

Se trezi în jur de nouă seara. Îi era cald și sete. Deschise geamurile și bău un pahar cu apă. Se întinse din nou în pat, încercând să adoarmă. Nu voia să se mai gândească la nimic. Adormi într-un târziu și se trezi din nou pe la cinci dimineața, mai

obosită decât se culcase. Își făcu o cafea tare și se hotărî să lase toate problemele la o parte.

*
* *

Ty înjură și își privi atent, în oglindă, rana de pe bărbie. Scutură aparatul de ras în chiuvetă. De mult timp nu i se mai întâmplase să se taie cu lama.

În seara asta era marea petrecere. Într-o oră, urma s-o vadă pe Rachel. Nu mai auzise nimic despre ea, de când o întâlnise în parc.

Oare apărea la petrecere? Era clar că-l evita. Venea singură, sau însoțită? Îl va băga în seamă sau îl va ignora? Oricum, abia aștepta să o vadă. Voia s-o convingă să nu plece. Se părea că Rachel era hotărâtă să facă pasul ăsta. Îi înmânase chiar și demisia.

Cariera de pilot reprezenta totul pentru ea. Cum de-și călcase pe inimă, în felul acesta? Trebuia să afle misterul.

O sunase de zeci de ori, îi lăsase mesaje pe robotul telefonic. Niciodată nu reușise să dea de ea. Îl evita cu bună-știință.

Se dusese la ea acasă, dar n-o găsise. Sau poate că ea nu dorise să-i deschidă, pentru că mașina ei era parcată pe trotuar.

Faptul că nu reușea să dea de ea îl scotea din minți. Nici nu mai reușea să se concentreze la muncă. Avea o singură dorință: să vorbească cu Rachel.

Înnebunea la gândul că nu o va mai putea vedea, sau atinge, sau mângâia vreodată. Nu-și imagina viața fără ea. Nu voia să îl părăsească. Fără ea, nu putea fi fericit. Ajunsese la stadiul în care admitea asta.

Va reuși oare s-o convingă să rămână? Spunea despre el că-i e frică să mai iubească. Ce prostie! De unde-i venise ideea asta? Era complet fals!

Rachel avea probleme! Chiar ea îi povestise, în sâmbăta aceea când aproape i se dăruise, despre bărbatul care-i înșelase așteptările și îi frânsese inima. De atunci nu mai iubise pe nimeni. Îi era frică. Îl catalogase și pe el, ca un al doilea... Ned parcă. Îi venea să-l caute pe acest Ned și să-i arate el! Să-i arate, ce?

În fine, tot Rachel era aceea care-l evita cu orice preț. De ce nu-i răspundea la telefoane? De ce fugea de el? Ce-i făcuse el? Cu ce o dezamăgise? Se purtase cu ea sincer. Îi arătase clar ce dorea de la ea.

Și în fond ce dorea de la ea? Asta era o întrebare bună. O dorea pur și simplu. Când se dusese la ea acasă, avea intenția clară să-și ceară iertare și doar atât. Fusese luat de val și cu siguranță ar fi făcut dragoste cu ea, dacă nu ar fi apărut Don și Claudia. O dorea cu disperare.

Abia aștepta să o vadă din nou. Se înșelase crezând că o dată ce vor face dragoste, va reuși s-o uite. Cu cât Rachel îi dădea mai mult, cu atât mai tare o dorea. Reacțiile lui erau pe dos.

Își examină în oglindă tăietura și înjură tare.

– Tati, te-am auzit! îi strigă Jennifer din cameră. Ai spus ceva urât!

Jennifer se purta foarte ciudat în ultimul timp. Nu mai era ea. Nu avea chef de glume, nu se mai juca așa mult. Îi pierise veselia aceea naturală.

Era doar un copil. Îi trecea ei! Cu toate astea se simțea vinovat de starea fiicei lui.

– Da, iubito, zise el ieșind din baie. Am spus ceva urât. Scuză-mă.

Jennifer stătea pe covor și răsfoia niște cărți cu poze. Se aplecă să o sărute.

– Mă scuzi?

– Da, dar de ce vorbești urât? Ești supărat? întrebă ea, privindu-l cu ochi rotunzi. Din cauza lui Rachel? Îți pare rău că pleacă?

– Nu, răspunse el, surprins de simțul de observație al fiicei lui. M-am tăiat.

– Când o s-o mai vedem pe Rachel?

Ty se întoarse spre ea fulgerat.

– Eu, s-ar putea să o văd diseară.

– Și eu? Eu când o s-o mai văd? Mi-a promis că mă plimbă cu elicopterul, se bosumflă ea.

Ty o luă în brațe. Cum să-i explice ei o problemă pe care nici el nu o înțelegea? Era doar un copil.

– Jennifer, uite cum stau lucrurile... S-ar putea să... să n-o mai vedem niciodată.

– De ce? întrebă Jennifer, smulgându-se din strânsoare.

Ty se simțea neajutorat.

– Nu mă place? întrebă ea cu voce tremurândă.

– Ba da, iubito. Te place foarte mult.

Prea mult, după părerea lui.

– Atunci? și eu o plac și ea mă place. De ce să nu ne mai vedem niciodată?

– Nu e așa de simplu, își căută el cuvintele.

– Ba e foarte simplu, dar nu vrei tu! țipă ea. Da! Tu nu vrei s-o mai vezi, asta e!

Ty încercă s-o ia în brațe.

– Nu! Lasă-mă! Sunt supărată pe tine!

– Jennifer, te rog.

– Vreau s-o văd! bătu ea din picioruțe. Nu mă interesează dacă ție nu-ți place de ea. Mie îmi place. O iubesc. De ce să nu mă lași să o văd? Te urăsc! Ești rău!

– Destul, domnișorică! spuse aspru Ty. Am încheiat discuția. Nu vă mai vedeți și pace!

Părăsi camera aruncându-i:

– Trebuie să mă pregătesc pentru petrecere. Nu am timp să mă cert cu tine. Bona trebuie să vină din clipă în clipă.

Închise ușa, lăsându-și fata frustrată și confuză. Femeile astea îl scoteau din pepeni. Se aliaseră toate împotriva lui. Ceva din comportamentul lui o făcuse pe Rachel să dorească să plece și ăsta nu era un lucru pe care să i-l explice lui Jennifer.

Capitolul 10

Noaptea era caldă și umedă. Atmosfera era înăbușitoare. Rachel arăta senzațional. Purta o jachetă de mătase fluidă, care descoperea o bluză argintie cu breteluțe subțiri, o fustă scurtă asortată, care-i punea în valoare picioarele interminabile, și bijuterii fine de argint. Era conștientă că arăta bine. Mult mai bine decât în blugi.

Conducea lent spre hotel, simțindu-și stomacul strâns de emoție. Îl va vedea pe Ty! Era hotărâtă să-și dovedească faptul că-l putea înfrunta, fără să arate afectată. Parcă mașina în fața hotelului și ridicându-și mândră bărbia, intră în hol. Era plin de lume. Atmosfera era sărbătorească. Se îndreptă spre sala de banchete.

Se opri la intrare. Sala era recent renovată și arăta extraordinar. Mesele erau acoperite cu

damasc alb, imaculat, și în mijlocul fiecăreia trona câte o lumânare aprinsă și o garoafă roz. Decorațiile erau elegante și sobre, fără baloane sau steguleț e.

Îl reperă pe Ty dintr-o privire. Îi eclipsa de departe pe toți bărbații din încăpere. Smochingul îi venea perfect pe umerii lui lați.

Inima începu să-i gonească nebunește. Ty parcă-i simțise privirea și se întoarse brusc spre ea. Înclină cordial din cap, zâmbindu-i. Părea detașat, calm, stăpân pe el. Era clar că nu-i mai păsa de ea.

Rachel încercă să se calmeze. Nu avea sens să se mai mintă. Ceea ce se întâmplase între ei nu însemnase nimic pentru Ty. O dorise doar fizic. Știa că o căutase de nenumărate ori, la telefon, dar asta nu însemna nimic. Nu ar fi primit de la el decât o simplă aventură. Doar asta-i putea oferi Ty Brennan. Și asta nu rezolva nimic.

Rachel își întoarse privirea, ca să-și ascundă durerea aproape fizică pe care o resimțea. Nu trebuia să se lase copleșită de sentimente. Trebuia să-l trateze calm, rece, detașat, așa cum o făcea și el. Ty nu merita atâta atenție. Sau măcar nu trebuia să știe că i se acorda acest lucru.

Disperată, Rachel își roti privirea după un refugiu. Își descoperi părinții lângă ringul de dans. Don era destul de slăbit după boală, dar asta nu-l împiedica să danseze. Îi plăcea la nebunie și se pricepea foarte bine la dans. Claudia o văzuse și îi

făcea semne largi cu mâna. Rachel le zâmbi și se îndreptă spre ei, conștientă de privirile lui Ty. Așa! Trebuia să-i dovedească faptul că nu-i păsa.

Claudia purta o rochie de mătase de culoarea piersicii, care-i venea perfect. Arăta foarte tânără și strălucitoare. Don nu era genul care să se îmbrace prea elegant, dar în seara aceasta purta un costum sobru, negru și o cravată asortată cu culoarea rochiei soției lui.

Erau amândoi adorabili și inima lui Rachel se umplu de dragoste pentru ei. Știa că le va duce dorul. Îi anunțase că avea de gând să plece din Inuvik, explicându-le neconvingător că se plictisise de orășelul acesta mic. Ei nu o crezuseră, dar și frații ei folosiseră aceleași scuze când plecaseră, așa că în cele din urmă se văzură nevoiți să accepte situația. Mama ei, însă, mai încerca să o convingă să rămână. De fiecare dată, Rachel schimba subiectul. Îi era foarte greu, dar nu avea altă soluție.

– Arătați minunat, spuse Rachel, când ajunse la masa lor.

Și era adevărat. Străluceau de fericire și dragoste. Erau un cuplu perfect.

– Mulțumim, Rachel, zâmbi Claudia. Și tu ești foarte frumoasă.

– Bună, Ty, spuse Don.

Rachel simți cum inima începe să i-o ia razna. Sângele îi clocotea în vine. Doamne, cât îl iubea!

Trebuia să se potolească odată! De ce naiba venise la masa lor? Nu avea treabă cu alți invitați?

– Bună! Bună, Rachel. Îmi pare bine că ai venit și tu.

Rachel se întoarse spre el încet, potolindu-și tremuratul mâinilor.

– Bună, Ty, zâmbi ea detașată.

– Petrecerea asta a venit la fix. Ești la fel de hotărâtă să pleci din Inuvik?

– Mda, spuse ea înghițindu-și nodul din gât. Da! Cu siguranță!

Doamne! După felul în care îi pusese întrebarea, Ty parcă abia aștepta ca ea să plece.

– Arăți superb, Claudia, spuse Ty politicos. Ești cea mai frumoasă femeie din sală.

Claudia se înroși, mulțumindu-i. Era evident cucerită de Ty. Rachel simțea că înnebunește. Părinții ei nici nu observaseră cât de tulburată era ea. Nu aveau ochi decât pentru Ty.

– Hei, hei, interveni Don, zâmbind. Mai ușor cu complimentele. Eu sunt soțul, aici.

– Și fiica voastră, nu vă face de râs! spuse el privind-o pe Rachel cu subînțeles.

Deci, încă o mai dorea. Și ea la fel. Poate mai mult. Parcă se priveau de o veșnicie și totul dispăruse în jurul lor. Ochii lui Ty o făceau pe să se simtă cea mai frumoasă femeie din lume. Unica femeie din lume. Bineînțeles, era doar o iluzie.

Într-un fel îi era recunoscătoare lui Ty. O trezise la viață. Învățase să iubească. Cunoscuse emoția supremă. Și poate că îi era de ajuns.

Ty se aplecă și îi șopti:

– M-ai evitat în ultimul timp. Vreau să vorbim

Rachel simțea că se prăbușește. Părinții ei nu-i auziseră. Discutau cu un cuplu de la o masă vecină. Își păstră sângele rece și spuse tot în șoaptă:

– Nu cred că mai avem ca să ne spunem ceva. Sau ai vreo veste nouă pentru mine?

Îi mai dădea o șansă. Dacă datele problemei se schimbaseră, dacă Ty realizase că... Erau speranțe stupide, bineînțeles.

– Pot să-ți aduc ceva de la bar? întrbă el evitând să-i răspundă.

O luase ca pe o întrebare retorică. Îi zâmbi amar și îi făcu semn că nu.

Se servi primul fel. Arăta delicios, dar lui Rachel îi pierise pofta de mâncare. Părinții ei nu-i observaseră lipsa de chef. Vorbeau cu diverși oameni și-și vedeau de treaba lor. Se simțeau bine, nu ca ea.

După desert, începu dansul. Rachel privea cuplurile de pe ring, gândindu-se că ea nu dansase niciodată cu Ty.

Stătea în colțul opus al sălii, cu un grup de persoane, vorbind probabil despre afaceri. Nu-i aruncase nici măcar o privire.

Rachel se hotărî că niște vin îi va face bine. Se îndreptă spre bar. Cunoscuții o opreau întrebând-o despre plecarea ei, urându-i succes. Într-un oraș mic, știrile se împrăștiau repede. Se trezi întrebându-se dacă decizia ei era bună. Trebuia să se lase gonită de Ty? Chiar nu mai aveau nici o șansă împreună?

Când se priviseră mai devreme în ochi, realizase că Ty o mai dorea. Era în stare să-și depășească inhibițiile? Poate mai era timp să se răzgândească. Poate nu era totul pirdut. Nu se mințea singură? Îl dorea foarte mult și asta îi întuneca judecata.

– Bună, Rachel, izbucni vocea veselă a prietenei ei, Elizabeth.

– Speram să ne vedem azi, spuse Rachel.

Elizabeth arăta ca o stea de cinema. Purta o rochie din lamé albastră, care se asorta cu părul ei roșu. Și avea o strălucire în ochi, care-i era familiară lui Rachel.

– Am avut niște treabă. Funcția nu-mi permite să mă relaxez prea mult.

– Ai venit singură?

– Nu. Trebuie să apară și el, roși Elizabeth, spre surprinderea lui Rachel.

– El? Care el? Cine-i fericitul?

Înainte ca ea să-i poată răspunde, Jim își făcu apariția, strecurându-se prin mulțime.

– Rachel, spuse Elizabeth ceremonios, îți prezint iubirea vieții mele.

– Jim? întrebă ea uluită.

– Te deranjează? întrebă Elizabeth neliniștită.

– Să mă deranjeze? Nu! Mă bucur pentru voi! Trebuia să-mi dau seama. Prea mă întrebați voi des unul de altul.

Preocuparea față de Ty îi polarizase gândurile. Nu mai realiza că viața se desfășura normal în jurul ei.

– De-o viață mi-o doresc pe doamna asta minunată, spuse Jim.

– Vă meritați, conveni Rachel. Sunteți cei mai buni prieteni ai mei.

Se bucura pentru Jim și Elizabeth, dar asta o făcea să-și amintească de nefericirea ei. Era singura persoană fără pereche din lume?

După ce bău câteva pahare de șampanie, Rachel dansă cu Jim, cu Don și cu alți câțiva prieteni, până o lăsară picioarele.

Ty îi arunca din când în când priviri semnificative. El nu dansase deloc. Mai bine așa. Ar fi înnebunit să-l vadă în brațele altei femei.

Rachel se simțea amețită de dans și băutură. Se hotărî să iasă afară, ca să-și mai tragă sufletul. Noaptea era calmă și aerul se mai răcorise. Se simțea mult mai bine. Se așeză pe o băncuță în fața hotelului și închise ochii.

Deodată simți niște buze familiare care o sărutau. Ty! Visa? șampania îi juca feste? Nu se împotrivi. Era așa de bine. Îi primi sărutările cu bucurie, svurând momentul.

Nu-și deschise ochii și începu să-l mângâie pe față, pe umeri, pe brațe, pe piept. Era înfometată. Tânjea după el. Era fericită. Se temea că dacă va deschide ochii, Ty va dispărea.

*

* *

Ty o urmărise toată seara. Voia să vorbească cu ea, s-o atingă, să o sărute. Când o văzuse dispărând pe ușă nu se mai abținuse și ieșise după ea. O sărută instinctiv și ea îi răspunse. Nici măcar nu-l privise. Simțise că era el. Poate că-l așteptase.

Îl întrebase dacă mai avea să-i comunice altceva. Ce putea să-i răspundă? știa ce-și dorea ea să audă. Îl voia cu totul. Dar întrebarea îl luase pe nepregătite. Nu se așteptase la asta și se simțise paralizat.

Tot ce știa era că o dorea. Fără ea nu se simțea împlinit.

Acum o săruta și simțea că dorea mai mult de la ea.

– Rachel? Vreau să fac dragoste cu tine.

Mâinile ei îl mângâiau înnebunindu-l. Începu și el să o mângâie pe obraji, pe gât. Îi căută sânii și cuprinzându-i în palme se trezi înjurând printre dinți.

– Voiam să vorbesc cu tine. Te-am căutat. De ce te ascunzi de mine?

Rachel deschise ochii și îl privi adânc.

– M-am gândit bine, Rachel, spuse el gâfâind. Nu pot să te las să pleci. Nu mă poți părăsi, Rachel.

Nu dorise să spună asta, dar vorbele îi scăpaseră negândite. Femeia asta îl înnebunea. Era tot ce-și dorea. Parcă erau făcuți să fie împreună. Când erau ei doi, nimic nu mai conta.

Se strângeu în brațe disperați.

– Doar la tine mă gândesc. Mi se pare că te văd în fiecare femeie și totuși nu te găsesc. Te visez și mă trezesc îmbrățișând perna. Tânjesc după tine. Nu poți să pleci. De ce vrei să pleci?

Rachel îl privea cu ochi îmbătați de el. Buzele umede îi tremurau.

– Te iubesc, spuse ea în sfârșit, cu un glas sfâșietor.

Lui Ty i se oprise respirația. Auzise bine? Se pregăti să spună ceva, dar Rachel îl opri.

– Nu. Taci, te rog. Nu voiam să-ți spun niciodată asta. Dar, oricum plec. Nu mai contează. Nu vreau nimic de la tine.

– Rachel...

– Nu, Ty! Nu! Nu-mi datorezi nimic. Mai bine așa.

– Rachel, ascultă-mă, spuse el, gândindu-se bine. Trebuie să vorbim.

Ce trebuia să-i mai spună? Nu se așteptase ca Rachel să-i zică asta. Știa doar că trebuia să-i spună ceva. Ce? Nu putea s-o lase să plece.

– Hai să mergem în biroul meu.

– Bine, spuse ea prea puțin convinsă.

– Scuzați-mă, interveni o femeie.

– Ce e? întrebă el nepoliticos, nervos că fusese întrerupt.

– Trebuie să veniți imediat. E o urgență.

Femeia părea îngrijorată.

Ty îi acordă brusc toată atenția.

*

* *

Rachel nu mai auzea nimic. Capul îi vâjâia. Ce făcuse? Ce mai voia Ty să-i spună? De ce-i întrerupsese femeia aceea? Spunea că-i o urgență. O urgență? Rachel își reveni brusc.

– Cum adică a dispărut? îl auzi pe Ty întrebând.

Despre cine vorbeau?

– De cât timp?

Doamne! Era vorba de Jennifer.

– Vin imediat.

– Jennifer? întrebă Rachel.

– A dispărut, spuse Ty alb la față.

– Dumnezeule!

– Poliția a pornit în căutarea ei. Trebuie să mă duc sus. Vii cu mine?

– Sigur.

Începură să alerge. Drumul părea interminabil. Bietul Ty! Ținea la fetița lui ca la ochii din cap. Ce-o fi fost în sufletul lui! Ce tragedie.

Ajunseră în apartamentul lui. Ty explodă:

– Ce s-a întâmplat? Unde naiba ai fost? Cum de a dispărut fata mea?

Lui Rachel îi părea rău pentru bonă. Plângea și părea neajutorată.

– Las-o să vorbească, Ty, spuse Rachel punându-i liniștitor mâna pe umeri.

Ty se opri să respire și încrucișându-și brațele aștepta.

– Doamnă, spuse Rachel, calmați-vă. Povestiți-ne exact ce s-a întâmplat.

– Păi... Începu ea printre sughițuri. Ne-am uitat la un film și... Jennifer s-a culcat pe la nouă... Eu am mai rămas la televizor... am dezlegat niște cuvinte încrucișate... mă ajută să mă relaxez... M-am dus la Jennifer în dormitor din oră în oră, ca să văd ce face... Pe la douăsprezece am adormit și... m-am trezit la două noaptea, adică... acum o oră și... Jennifer dispăruse.

– Și apoi?

– Am sunat la recepție și am căutat-o în tot hotelul.

Cineva bătu la ușă. Era un ofițer de poliție. O interogă pe bonă, cerându-i tot felul de detalii.

– Nu pare un joc de copii. A mai fugit de acasă? îl întrebă ofițerul pe Ty.

– Nu, răspunse el doborât de disperare.

– S-a întâmplat ceva deosebit aseară? V-ați certat?

Ty se albi.

– Da. Ne-am certat.

Rachel se abținu să-l mângâie. Îi era milă de el. Arăta groaznic. Remușcările i se citeau pe față.

– În legătură cu ce?

– E o chestiune personală.

– Trebuie să aflu, altfel...

– Din cauza unei femei. Din cauza... ei, spuse el întorcându-se spre Rachel.

Rachel simți că se prăbușește. Nu se așteptase la asta. De ce i se întâmplau ei astea? De ce se certaseră din cauza ei ? Adică ea era cea vinovată de dispariția lui Jennifer?

– O s-o căutăm prin oraș, spuse ofițerul. Stați liniștit, că o vom găsi.

Bona și ofițerul plecară la sediul poliției pentru declarații.

– Nu știu ce să spun, zise Ty. Mă simt ca un prost.

Nici Rachel nu știa ce să-i mai spună. Simțea că clocotește de mânie. Cum putea fi așa de încăpățânat?

Ochii lui cerșeau iertare.

– Nu pot să mai stau aici. Trebuie să mă duc s-o caut, altfel... o să înnebunesc. Pot să... te rog ceva? știu că-ți cer prea mult, dar...

– Spune, zise ea cu o voce înghețată.

– Te rog să rămâi aici, până mă întorc.

– Bine.

Cum putea să-l refuze? Ar fi făcut asta și fără s-o roage. O iubea pe Jennifer la fel de mult ca și pe Ty. Erau totul pentru ea.

– Mulțumesc, spuse el prinzându-i mâinile strâns. Nu te merit. Ești prea bună.

Și fugi.

Rachel nu se mai străduí să-i răstălmăcească vorbele. Oricum le interpreta de fiecare dată greșit.

Îi era frică penru Jennifer. Unde putea să dispară și de ce? Trebuia să fie găsită. Oricum, ea pleca. Dar voia să plece liniștită. Nu putea să-l lase pe Ty așa.

Peste o oră, Rachel o sună pe mama ei.

– Am organizat un grup care să meargă în cătarea lui Jennifer, o anunță Claudia.

Părea și ea foarte îngrijorată, dar reacționa bine la panică. Rachel se ruga s-o găsească mai repede. Nu mai suporta tensiunea.

– Te sun, dacă intervine ceva, îi spuse mama ei și închise, lăsând-o singură și speriată.

Privea ceasul și i se părea că timpul se scurge lent. Nimeni nu suna, nimeni nu bătea la ușă.

Unde era Ty? Voia să-l liniștească, să-l mângâie. Îi spusese că-l iubește, dar nu știa dacă făcuse bine.

De ce se certase Ty cu Jennifer? De ce din cauza ei? Simțea că i se face rău. Îi venea să plângă.

La opt dimineața, Rachel nu mai rezistă și-și sună părinții.

– Ty a sunat la poliție, la spital, la aeroport și nimic, o anunță mama ei.

Rachel simțea că se sufocă. Se uită pe fereastră de-a lungul bulevardului, tremurând. Își sprijini fruntea de geamul rece, sperând să o vadă pe Jennifer.

Capitolul 11

Ty se hotărâse să caute în fiecare colțișor al orașului. Începuse cu periferia. Fusese până și la groapa de gunoi. Doi urși mâncau din resturile aruncate. Ty se îngrijoră mult mai tare, realizând pericolele care o păsteau pe fiica lui. Conduse mașina ușor, pe lângă urși. Aceștia îl priviră o clipă, apoi dispărură în pădure.

Se simțea vinovat. Ochii îi ardeau. Dacă nu s-ar fi certat cu Jennifer... Din cauza lui Rachel. Sau mai bine zis din cauza lui. Era așa de încăpățânat. Nu voia să admită că nu putea să stea fără Rachel.

Inuvik nu era un oraș mare și totuși o căutau de opt ore. Unde putea să fie? Înfrângându-și teama, coborî din mașină. Urșii se puteau întoarce în orice moment.

Jennifer era viața lui. Pentru ea se despărțise de Jessica. Tot ce făcuse în ultimii șase ani, fusese pentru ea.

Dar oare ce era mai bine pentru el, acum? Rachel, bineînțeles. O privise toată noaptea. Tânjise după ea. O dorea cu disperare.

Acum ea stătea la hotel și îl aștepta. Ce credea despre el, acum că aflase faptul că ea fusese motivul certei lui cu Jennifer? Îl va mai ierta? Era vina lui! și-o făcuse singur. Rachel merita mult mai mult decât îi oferea el.

Doamne, și ea îl iubea! Lucrul ăsta îl speria teribil.

Știa că îl dorea, dar nu credea că sentimentele ei erau așa de profunde. Fusese atent doar la sentimentele lui și ale lui Jennifer. Preocupările astea egoiste îl făcuseră să nu analizeze mai atent reacțiile lui Rachel. Oricum era prea târziu. Probabil, în momentul ăsta, Rachel stătea la hotel și-l blestrema de mama focului. Ce făcuse ea ca să merite asta? De ce o tratase cu atâta indiferență și răceală?

Ty se sui în mașină. Urșii apărură pe neașteptate. Se bucură că plecase la timp. Se bucură că Jennifer nu era acolo. Spera că era într-un loc sigur.

Spera, pentru că doar asta îi mai rămăsese. Trebuia s-o găsească. Spera s-o găsească. Banii, afacerile, viața lui, nu aveau nici o valoare fără Jennifer. Și fără Rachel. Da. Ele două erau cele mai importante femei din viața lui.

Da. O spusese și era adevărat. O iubea pe Rachel. Altă explicație nu era. Spera doar să nu fie prea târziu. De ce nu recunoscuse asta de aseară? Nu s-ar mai

fi certat cu Jennifer și nu ar mai fi ajuns în situația asta.

Cu Jessica fusese altceva. Știuse de la început că era o carieristă. O dorise pentru că era frumoasă. Extrem de frumoasă. Când devenise a lui, dorise s-o schimbe. Făcuse totul ca s-o schimbe și nu reușise. Greșise enorm de la început. Nu se potriveau. El își dorise o soție perfectă. Nimeni nu era perfect, iar Jessica nu era făcută pentru căsătorie. Dar el fusese încăpățânat. O voia doar pentru el și o dorea altfel.

Pe Rachel simțea că o poate accepta așa cum era. Lui Rachel nu-i păsa de banii lui, de poziția lui socială. Îl dorea pentru ce era el. Jessica era mai materialistă.

Doamne, spera că nu stârpise din față această dragoste. Se simțea distrus. Opri mașina, își puse capul pe volan și se trezi plângând.

De ce a fost așa de orb și încăpățânat? De ce i-a fost teamă?

Rachel era mai puternică și mai hotărâtă decât el. Nu era genul de femeie care să pună cariera mai presus de familie. Se convinsese de asta. Dacă Rachel îl accepta de bărbat, își va dedica toată viața ei și fiicei lui. Ar putea fi o familie perfectă. El, Rachel și Jennifer.

Jennifer. Trebuia s-o găsească! și o va găsi. Și totul va fi în regulă.

Ty respiră adânc, se îmbărbătă și porni mai departe. Dragostea pentru ele două îi dădea puteri. Speranța murea întotdeauna ultima.

*

* *

Timpul părea să se târască. De fiecare dată când suna telefonul, Rachel tresărea violent. Era deja ora prânzului și nici o veste. Băuse zeci de cești de cafea. Trebuia să rămână trează.

Jennifer trebuia să fie bine. Îi venea să plângă. O iubea pe Jennifer ca pe propria fiică. Viața nu prezenta garanții și gândul ăsta o îngrozea.

Dragostea ei pentru Jennifer era necondiționată și nu depindea nici măcar de Ty. O îndrăgise din prima clipă. Draga de ea! Voia să devină pilot.

Brusc, lui Rachel îi veni o idee.

– A căutat-o cineva la Northern? o întrebă ea pe Claudia.

– Nu! Bravo, Rachel. Trimit imediat pe cineva acolo.

– Nu! Mă duc eu! Stai pe lângă telefon. Dacă n-o găsesc acolo, iau elicopterul și o caut eu, peste tot. Trebuie să dau de ea pe undeva! Nu mai pot să stau închisă aici!

– Bine, dragă, ai grijă, spuse Claudia.

Dar prea târziu. Rachel o luase deja la goană pe scări. Luă mașina și conduse ca o nebună.

Cu degete tremurânde deschise ușa și începu să alerge dintr-o încăpere în alta, dar nu o găsi. Îi telefonă mamei sale.

– Nu e aici. Ai aflat ceva?

– Nu. Trebuie să vină și Ty. Vrei să vorbești cu el?

– Nu. Spune-i că pornesc după Jennifer, cu elicopterul. O să mai sun eu.

– Noroc, Rachel. Mult noroc!

Rachel fugi în hangar, deschise ușa elicopterului și... Jennifer dormea dusă, pe locul ei, cu șapca în cap și degetul în gură. Simțind-o, se trezi și mormăi:

– Mi-e foame. Putem să plecăm în călătoria pe care mi-ai promis-o?

– Nu! strigă Rachel și luând-o în brațe o rupse la fugă.

Își sună părinții.

– Alo? era Ty.

– Am găsit-o! Ne vedem la hotel.

Rachel izbucni în plâns, eliberată de stresul care o copleșise.

Ty le aștepta în fața hotelului, răvășit, cu cămașa șifonată și pantalonii pătați. Cu toate astea arăta foarte bine. Era frumos. Cel mai frumos.

– Tati! strigă Jennifer fugind spre el.

Ty se lăsă în genunchi, primind-o cu brațele deschise.

– Doamne, Jennifer? Ce mi-ai făcut? Te iubesc, fetița tatei!

Rachel simți cum se sufocă de emoție. Imaginea era impresionantă. Și-ar fi dorit să facă și ea parte din această mică familie fericită.

– Și eu te iubesc, tati!

Rachel izbucni în plâns.

Ty se ridică și privind-o intens, îi spuse:

– Mulțumesc, Rachel.

Ty se apropie s-o ia în brațe, dar Rachel se retrase precaută. Nu mai avea putere.

– Iartă-mă, spuse el.

Și o îmbrățișă.

Rachel închise ochii, topindu-se în brațele lui. Inimile lor băteau alături. Îl iubea. Îl strânse în brațe, mai tare, sorbind cu nesaț mirosul lui familiar. Nu mai conta nimic. Momentul acesta era prea important pentru ea. Unic. Și poate ultimul.

– Hei! Ce faceți? Cu mine cum rămâne? spuse Jennifer indignată.

– Oh, Jennifer, spuse Rachel râzând și plângând, în același timp.

Ty râse impresionat și hotărî, luându-și fiica în brațe:

– Haideți să mergem înăuntru.

Rachel îi urmă temătoare. Nu știa dacă este dorită. Ty îi era recunoscător, dar nu-i plăcea s-o vadă în compania fiicei lui. Se așezară pe o canapea din sufrageria apartamentului lui Ty. Rachel se simțea stânjenită. Nu știa ce să facă – să plece sau să rămână?

– Acum, spuse Ty, luându-și fiica pe genunchi, povestește-ne ce s-a întâmplat.

– I-am povestit aseară bonei despre cearta noastră. Voiam să o caut pe Rachel, ca să vorbesc cu ea. Bona mi-a zis să mă culc și să nu mă mai gândesc la prostii. Eram foarte supărată. Nu știam ce să fac. Voiam să te găsesc, Rachel, ca să mă plimbi cu elicopterul. Doar mi-ai promis!

Rachel înclină aprobatoare din cap privindu-l pe Ty. Așa era. Îi promisese asta de mult. Într-un fel era și vina ei.

Jennifer continuă:

– Am pândit-o pe bonă până a adormit, am căutat cheile de la companie și am fugit. Știam drumul bine, dar pe jos, a durat o veșnicie, până am ajuns acolo. Eram foarte obosită. Am deschis elicoterul și m-am hotărât s-o aștept pe Rachel. Nu știu cum am adormit.

– Te rog, Jennifer, spuse Ty cu o voce sugrumată, niciodată... niciodată să nu-mi mai faci asta. Să nu mai pleci undeva, fără să-mi spui.

– Îți promit, tată, spuse Jennifer solemn.

Rachel respiră adânc. Acum era timpul să plece și ea. Lucrurile se rezolvaseră și ea nu mai avea ce căuta acolo. Trebuia să-și vadă de viața ei. Nu suporta să mai stea lângă omul pe care-l iubea, știind că nu-l va avea niciodată.

– Tati?

– Da, iubito, spuse Ty privindu-și fiica cu dragoste infinită.

– Vreau să fac o băiță.

– Sigur, scumpo.

– Rachel?

– Spune, Jennifer.

– Vrei să-mi citești o poveste, înainte de culcare?

Rachel rămase fără replică. Ce putea să-i răspundă? Îl privi pe Ty și acesta aprobă.

După ce-i pregătiră baia lui Jennifer, cu multă spumă parfumată, Rachel rămase nemișcată în fața ușii, privindu-l pe Ty.

O privea ciudat. La ce se gândea? Rachel se balansa de pe un picior pe altul, stânjenită.

Ty o apucă de mâini. Buzele i se umeziră. Se lăsă cuprinsă în brațe, dar nu reuși să se relaxeze.

– Îți mulțumesc pentru că ai găsit-o, spuse el simplu.

– Jennifer e ca fiica mea.

– Nu am fost niciodată așa speriat, ca acum.

Rachel se desprinse cu greu din brațele lui și se duse la fereastră.

– Ty... Începu ea, într-un târziu.

– Nu, Rachel. Taci. Nu pot să te las să pleci, o întrerupse el.

– Trebuie să plec. E singura soluție.

– Ba nu.

Rachel închise ochii neajutorată. Voia să mai spună ceva, dar buzele nu o ajutau. Tremura.

– Rachel, îmi pare rău dacă te-am rănit cu ceva. Te iubesc.

Ty își desfăcu brațele, chemând-o la el.

Rachel rămase împietrită.

– M-ai auzit, Rachel? Te iubesc. Știu că nu te merit, știu că am fost un ticălos, știu. Dar te rog să mă ierți. Am folosit-o pe Jennifer drept scut. Ai avut dreptate. Mie îmi era frică să-mi deschid sufletul. Dar azi, am realizat cât de mult însemni pentru mine.

Rachel nu știa ce să mai creadă.

– Vorbești... serios?

– Cel mai serios, spuse Ty solemn. Niciodată nu am mai fost așa de serios și de sincer. O spun din tot sufletul, zise el luându-i obrajii în mâini. Te iubesc. Te iubesc de mult. Nici nu știu de când sunt îndrăgostit de tine. Cred că din prima clipă în care te-am văzut.

O mângâia din ce în ce mai repede, din ce în ce mai disperat. Rachel nu se simțea în stare să-i răspundă. Îi era teamă. Parcă trăia într-un vis.

– Am fost un prost, continuă el. Azi mi-am dat seama că tu și Jennifer sunteți cele mai importante ființe din viața mea. Rachel, te iubesc și te vreau doar pentru mine. Vreau să fii soția mea.

– O, Ty! exclamă Rachel realizând că ceea ce i se întâmpla era real.

– Poți să mă ierți? întrebă el nesigur, vulnerabil. Crezi că mai pot face ceva ca să mă ierți?

Rachel își mușcă buzele și ochii i se umplură de lacrimi. Ty se apropie de ea.

– Ei? Mă mai vrei, Rachel? Vrei să fii soția mea?

– Da! Da, Ty, da! Te-am așteptat o viață, izbucni ea pătimaș, luându-l strâns în brațe.

– Doamne, ce prost am fost, spuse el strângând-o fericit. Dacă vrei să muncești în continuare, eu nu am nimic de obiectat. Dacă vrei să rămâi acasă și să faci zece copii, iar nu am nimic de obiectat. Poți să faci ce vrei, atâta timp cât ne iubești pe mine și pe Jennifer. Mi-am dat seama că pe mine nu mă deranja slujba Jessicăi, ci ea. Nu era capabilă să iubească. Tu ești Rachel. Nu semănați deloc. Aș face orice pentru tine.

– Și eu, Ty. Și eu.

Jennifer ieși din baie pe nesimțite.

– Asta înseamnă că nu mai pleci, Rachel?

– Nu mai plec, Jennifer. Niciodată.

– Asta înseamnă că o să te măriți cu tata?

– Da, râse Rachel.

– Și o să faceți copii?

– Te deranjează?

– Nuuu. Din contră. Abia aștept. Da' când mă plimbi cu elicopterul?

– Când vrei tu, iubito.

– Și pe mine când mă iei de bărbat? interveni Ty, alintându-se.

– Când vrei tu, iubitule.

Sfârșit